

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 13th, 1964 — No. 671 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Op zoek naar een houvast

Dezer dagen uitte een presbyterian predikant zijn bezorgdheid over de jeugd, speciaal die van high school leeftijd. Deze predikant was er getuige van, dat de politie vrijwel dagelijks een bezoek brengt aan zijn plaatselijke high school. En dit bezoek is dan niet bedoeld om instructie te geven in veilig verkeer of zo iets, maar om de oorzaken op te sporen van een snel om zich heen grijpende "drug addiction". Dit kwaad heeft blijkbaar veel dieper wortel geschoten, dan de meeste ouders vermoeden.

Toen wij hierover later met een teacher van een onzer christelijke high schools spraken, bleek ook deze weinig enthousiast te zijn over de houding van de jongeren van tegenwoordig. Niet dat deze teacher enkele algemene klachten uitte over "de jeugd van tegenwoordig". Maar wel was het zijn ervaring, dat er zo weinig jongeren zijn, die een eigen christelijke overtuiging hebben. En omdat velen die missen, zijn vele jongeren als een roerloos schip, dat zijn anker niet in de grond vast kan krijgen. Dan ligt "de sonde als een belager aan de deur" en vallen velen daaraan ten prooi.

Men kan daartegen in brengen, dat jongeren zich veelal nog een overtuiging moeten vormen en dat zij op latere leeftijd wel wat meer stabiel zullen blijken te zijn. Door dit te zeggen, maken wij ons dan eigenlijk van het probleem af. Als wij menen, dat het vanzelf wel goed komt, dan zijn er genoeg bewijzen aan te voeren, dat het vanzelf niet goed komt. Al is het dan (gelukkig) nog niet zo, dat drug addiction op alle high schools voorkomt, wij moeten onszelf niet in slaap lussen door te menen, dat ook die kat wel op zijn pootjes terecht zal komen.

Bewust of onbewust verlangen alle mensen, maar in het bijzonder jonge mensen naar houvast, naar een patroon, naar een levensplan, waaraan zij zich met idealisme kunnen geven. Vinden zij dit niet, dan is daarmee het verlangen niet verdwenen, maar worden wegen gezocht om aan dit verlangen te voldoen. Het is het bedrog van de tegenwoordige drugs, dat schijnbaar aan dit verlangen wordt voldaan. De werking is echter maar van zeer korte duur en het verlangen is meer onbevredigd dan voorheen.

In het zoeken naar houvast en naar een levensdoel richten de jongeren zich het eerst tot de ouderen. Niet openlijk natuurlijk. O nee, zij steken de draak met hun teachers en zij vinden hun ouders veelal ouderwets. Maar dit is slechts schijn. Dit is maar een masker. Achter dat masker verbergt zich een verlangen, dat die teachers en die ouders hun de koers zullen wijzen, hen zullen beïnvloeden en hun dit houvast zullen geven.

Dit is een grote opgave, speciaal voor hen, die na de oorlog in een nieuw land zijn gekomen. Het is heel natuurlijk, dat wij, toen wij hier voet aan wal zetten, niet zo maar onze band aan het oude land en aan het verleden konden doorsnijden. De meesten van ons wa-

ren al gevormd en onze inzichten en gewoonten waren diep geworteld. Ook al zijn wij hier tien of vijftien jaar, dan kan niemand van ons verwachten, dat wij ons helemaal ver-vormen kunnen. Wie meent dit wel te kunnen, leeft in een schijnwereld.

Het is reeds meermalen gezegd, dat wij het nauwelijks meer hoeven te herhalen. Die aanpassing, of wilt u: die integratie brengt grote moeilijkheden met zich mee. Zo groot, dat zij voor velen het plezier om in Canada te wonen, wegnemen. Er zijn er, die zich hierdoor zo eenzaam gevoelen, dat zij eigenlijk maar liever naar Nederland terug zouden willen gaan. Sommigen doen dit trouwens ook.

De een realiseert zich deze moeilijkheden beter dan de ander, maar wij ontmoeten ze allemaal. Dit is op zichzelf al zwaar. Daarbij dringt zich nu eveneens de werkelijkheid aan ons op, dat de jongeren houvast bij de ouderen zoeken. Zij vragen niet of het kan, zij laten niet eens blijken, dat zij het bij de ouderen zoeken, maar zij doen het. En als zij het bij de ouderen niet vinden, zoeken zij het ergens anders of in iets anders. Kijk maar eens om u heen, hoe velen van hen dolen als "schapen die geen herder hebben".

Beter dan onze ogen voor deze werkelijkheid te sluiten, moeten wij er goed over nadenken en er in ons gebed veel mee bezig zijn. Het helpt niemand als wij ons verliezen in zelfbeklag, dat wij bij al onze moeilijkheden ook nog de zorg voor de jeugd moeten torsen. Wij moeten — en dit is een voorrecht! — erkennen en geloven, dat God ons, juist ons, gebruiken wil om de jongeren het houvast te geven dat al het andere overtreft: het houvast, dat wij op de wereld zijn, en dat wij in Canada zijn, omdat God Zich in ons reflecteren wil.

Dit is niet alleen een dankbare wetenschap, het is eveneens een overtuiging, die zelfs onze integratie-moeilijkheden aan kan.

Een overtuiging is niet een standpunt, dat je jaren geleden hebt ingenomen en dat je sindsdien kan laten voor wat het is. Een overtuiging is een levend iets, dat gevoed en gesterkt moet worden, wil je er houvast aan hebben en wil het aanstekelijk op anderen werken.

Als dit in het algemeen reeds waar is, dan geldt dit wel in het bijzonder van een overtuiging, die een antwoord is op het Woord van God. Dit is maar geen cliché-uitdrukking. Als het Woord van God dynamisch is — en het is het! — dan moet ook onze overtuiging dynamisch zijn. Wij weten allen wat een dynamo doet: die wekt stroom, die wekt energie op. En dit is precies, wat de jongeren bij de ouderen zoeken, ook al willen zij dit niet zomaar toegeven.

Als de jeugd daarentegen merkt, dat de dynamo bij de ouderen niet werkt, dat datgene wat voor een overtuiging door moet gaan, in werkelijkheid niet meer is dan een reeks gewoonten of plichtplegingen, dan keert die jeugd zich van de ouderen af en gaat zij het ergens anders zoeken.

Klagen over de jeugd brengt ons geen stap verder. Het helpt al evenmin als wij de oorzaken overal elders zoeken, behalve bij onszelf. Als wij zien, dat de jongeren naar een houvast en een ideaal zoeken, dan is er maar één oplossing: dat wij hen helpen. Dit klinkt nogal simpel. Maar het is niet zo simpel. Want het betekent niets minder, dan dat wij het enthousiasme van een christelijke, van een bijbelse overtuiging op hen overdragen.

Wij behoeven voor elkaar niet een antwoord te geven, maar wij moeten wel voor onszelf een antwoord geven op de vraag, wat de jongeren bij ons vinden. Wat zien zij in ons? Als zij ons aanzien, zien zij dan in onze ogen een uitgedoofde levenslust of ontdekken zij de tinteling van een blij enthousiasme? En als zij met hun vragen komen, krijgen zij dan een op een overtuiging gebaseerd antwoord, of worden zij met een kluitje in het riet gestuurd?

Als de jongeren bij de ouderen een diep geluk onderkennen, als zij in discussies met de ouderen een sterke overtuiging tegenkomen, als de ouderen laten blijken, dat zij blij en dankbaar zijn met het leven, dan is de reactie van die jongeren — zij het dan onuitgesproken — dat is het! Want zulk een levenshouding werkt fascinerend. Die maakt een blijvende indruk. Die werkt als een magneet, die hen aantrekt en waarin zij een houvast vinden.

D.F.

Christelijk Dagblad in Engeland

Hoewel deser dagen het Labourblad de Daily Herald voor het laatst is verschenen en al vele Engelse dagbladen de strijd met de televisie verloren hebben, wil men toch proberen een nieuwe krant te doen verschijnen, die, zoals het in de aankondiging heet, gewijd zal zijn aan de "gehele christelijke religie".

Er zijn 250.000 aandelen te krijgen van een pond. Men denkt met een oplaag van 80.000 exemplaren te kunnen starten.

In de aankondiging wordt de verwachting uitgesproken, dat de Daily Leader, zoals de naam van het nieuwe blad zal zijn, tot een geweldige kracht voor het goede in Engeland zal worden. Hoofddirecteur zal Rev. H. S. Goodwin zijn, die voordat hij tien jaar geleden predikant werd, dertig jaar als journalist werkzaam is geweest.

—Nieuwe Haagse Courant

KLEDERDRACHTEN-SHOW OP SCHIPHOL

In het kader van Wereldspaadag 1964 zijn op Schiphol een aantal in Oostenrijkse klederdrachten gestoken jongedames in Nederland aangekomen. Ze kwamen juist op tijd om een aantal Nederlandse meisjes, in diverse Hollandse klederdrachten gekleed, uitgeleide te doen naar Wenen. Al met al een kleurrijke taftreef.

Christus' Wederkomst - Theologisch Hocuspocus?

Het dagblad *The Toronto Star* dat zich nogal interesseert voor godsdienstige vraagstukken, heeft aan drie predikanten gevraagd commentaar te geven op de Bijbelse leer dat de Here Jezus Christus naar de aarde zal wederkomen. De predikant van de Christian Missionary Alliance bevestigde zijn geloof in de wederkomst en dat deed ook een Rooms Katholiek priester.

Maar Dr. George Goth van de United Church ontkende openhartig enig geloof in Christus' wederkomst, en hij noemde dit "begrip" eenvoudig "theologisch hocuspocus".

Zijn verklaring luidt: "Ik geloof niet in een letterlijke wederkomst van Christus. Ik ben van mening dat theologen, zelfs vrijzinnige, of neo-orthodoxe, trachten in leerstellige tradities enige betekenis te lezen, wanneer die leerstellingen voor ons in onze tijd geen betekenis hebben."

Voor mij is het begrip van een lichamelijke wederkomst van Christus theologisch hocuspocus.

De leer van het laatste oordeel kan, naar het mij voorkomt, alleen maar betekenen dat er een element van gerechtigheid in de menselijke geschiedenis is, en dat ieder mens vroeger of later verantwoording zal moeten afleggen voor zijn daden. Ik ben van mening dat we eerlijk genoeg moeten zijn om te erkennen dat veel traditionele leerstellingen voortgekomen zijn uit de gedachte die men zich gevormd heeft van een vroeger

Leslie K. Tarr merkt naar aanleiding van deze uitspraak in *The Gospel Witness* op: "Men vraagt zich werkelijk af waarom sommige predikanten nog de moeite nemen voor te geven dat het christendom de mensheid iets heeft aan te bieden. Zij verwerpen het Bijbelse verhaal van Christus' geboorte, schrapen het wonderbaarlijke uit de beschrijving van Zijn leven, de gedachte van Zijn zoendood laten ze varen, zij spotten met de gedachte van Zijn lichamelijke opstanding, maken de duidelijke uitspraken over Zijn hemelvaart belachelijk, en zetten Zijn wederkomst hooghartig aan de kant. Wat is er dan nog over?" (ICN)

KERKELIJKE EENHEID

Dr. T. J. Hagen van de Reformed Church in Melbourne, Australië, schreef in zijn kerkbrief:

Het beste middel om eenheid te verkrijgen wordt niet in de eerste plaats gevonden op hoog wereldniveau, maar op plaatselijk niveau: de goede verstandhouding tussen bedienaars van het Woord. Ik zal u een "boodschap" doorgeven van een samenkomst van drie predikanten van verschillende geheel-calvinistische kerken:

"Wij zijn samen in de studeerkamer van Dr. Hagen als bedienaars van het zuivere Woord van God op dinsdag 1 juni 1964. Of, schoon wij behoren tot verschillende kerken, hebben we slechts één doel: het verbeelijken van onze God en Zaligmaker Jezus Christus."

tus, door het zoeken van Zijn verloren schapen en ze te versterken in het geloof en in de heiligmaking door de prediking van het Woord van God, het bedienen van de Sacramenten en het uitoefenen van de kerkelijke tucht. Wij zijn een internationaal gezelschap. Een van ons behoort tot Holland, een ander tot Schotland en de derde tot Australië, maar wij belijden allen het gereformeerde geloof. Wij zijn er ons allen, in deze dagen van groeiend Rooms Katholicisme en Protestantse vrijzinnigheid, van bewust, dat wij, die het gereformeerde geloof belijden, behoren samen te werken en samen te groeien. Moge God onze volkeren zegenen en ons in staat stellen voor elkander te bidden."

Behalve door Dr. Hagen was deze "boodschap" ondertekend door twee predikanten van de Free Presbyterian Church.

(ICN)

Van de Hoge Priester

Mijn kind, moest jij alleen je reis vervolgen?
wees niet bevreesd,
want Ik ben je nabij!
kom, leg je hand maar in Mijn hand
en breng je twijfel
vandaag bij Mij —

zoek je vergeefs naar iemand, die kan luisteren?
wees niet verbaasd,
Ik was je lotgenoot,
kom, leg je hart maar aan Mijn hart
en sluit je ogen
en zeg je nood —

verbitter niet! Ik wijs je door het donker
Mijn witte stad
van vreugde eindelijk,
waar Ik voor jou, ook voor jou,
in vertroosting
een plaats bereide . . .

en weet, dat Ik — want was Ik niet van allen
de eenzaamste? —
Mijn mantel om je spreid
en in erbarmen bid, Mijn kind,
dat je geloof
niet ophoude.

Tini Van Ameyde.

GALA DESSERT ROL

Uiterst licht dessert met een heerlijke met rum gevulde roomvulling. Bak het met Magic en dien het met trots op — vers gemaakt of later als een bevroren lekkernij.

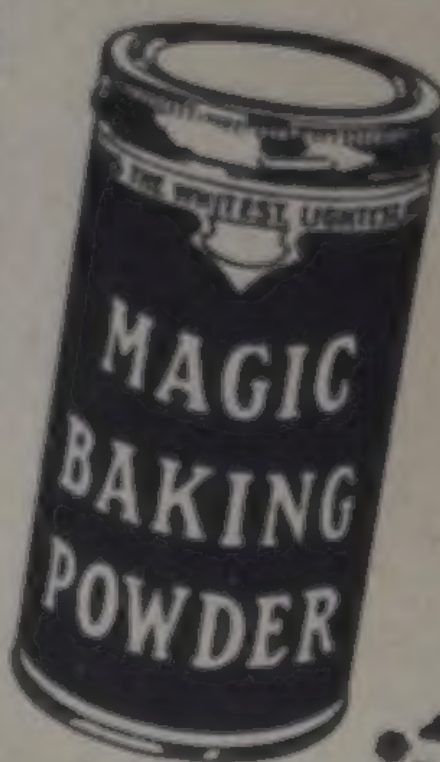
Gala Dessert Rol: 2 oz. ongezoete chocolade; 1 kop gezifte gebakbloem of 1/4 kop gezifte bloem voor alle doeleinden geschikt; 1 1/2 theelepeltje Magic bakpoeder; 1/2 theelepeltje zout; 1/4 kop fijne korelsuiker; 1/4 kop slaolie; 8 eidooiers; 1/2 kop water; 1 theelepeltje vanille; 1/4 theelepeltje Gillet's cremortart; 1/2 kop eiwit (op kamertemperatuur).

Vet een geleiröpan in (ongeveer 10 1/2 x 15 1/2 inches); leg er waspapier in; vet het papier in. Smelt de chocolade; koel lichtelijk af. Zift de bloem, Magic bakpoeder, zout en suiker in een kom. Maak een kuultje in het bloemmengsel; voeg de olie eraan toe alsmede de eidooiers, water, vanille en chocolade. Meng de vloeistoffen een weinig met een houten lepel; combineer met bloemmengsel en klop het tot dat het smedig is. Strooi de cremortart over de eiwitten; klop totdat erg, erg stijf is (veel stijver dan voor schuimgebakjes). Stort het beslag beetje bij beetje. Breng het over in de klaargemaakte pan; spreid gelijkmatig uit. Bak in een matig hete oven (375°) 18 tot 20 minuten. Stort het onmiddellijk uit op een met korelsuiker bestrooide theedoek; verwijder het papier; maak de korsten gelijk en beginnende aan de korte kant, rol de cake op in een doek, op de wijze van een geleiröl. Laat volledig afkoelen op een draadrooster. Rol de cake uit, spreid 1/4 van de hieronder aangegeven slagroomvulling, rol het opnieuw en spreid de overgebleven slagroom er over. Garneer met geraspte chocolade. Koel minstens 1 uur af of stol, pak het in en houdt het bevroren om als een bevroren dessert op te dienen.

Slagroomvulling: Los 2 eetlepels pure gelatine op in 2 eetlepels koud water; smelt in kokend water; koel af. Klop 1 pint (2 1/2 kop) slagroom totdat het dik is; voeg gelatine tegelijkertijd aan toe; klop totdat de room bijna stijf is. Klop er langzaam 1/4 kop gezifte poedersuiker, 1/4 theelepeltje vanille en 2 theelepeltjes rum-extract of 3 eetlepels of 1/2 theelepeltje amandel- of pepermint-extract. Klop totdat het stijf is.

"IK HEB HET ZELF MET
MAGIC GEMAAKT"

Een ander fijn produkt van
Standard Brands Limited

Mensen op onze weg

door Ineke Parievliet

(2)

"Perhaps I should come back when your husband is home too, and discuss these matters again," zei ik.

"With my husband! Never! You leave him out of it. Completely. If you ever dare to tell him about it!" Mrs. Blareau's stem schoot hoog uit van plotselinge schrik. "He doesn't know anything about Jeannie's pregnancy and I won't tell him either." Het klonk vijandig en vechtlustig.

"And why not, Mrs. Blareau?" "Because his health is poor." Aan de toon waarop ze het zei kon ik horen dat dit niet de ware reden was.

"Is your husband working?" "Yes."

"Where?"

"At Dickson's, the stone quarries, but he has back trouble and his heart isn't strong. He could never stand the shock . . ."

"How many children do you have, Mrs. Blareau?"

"Two boys and then Jeannie."

"Are the boys living at home?"

"No. They're married. But what has this to do with Jeannie?"

"I wondered how your husband must feel about Jeannie. I guess he's fond of her." Voor de eerste keer klonk er iets warmes in Mrs. Blareau's stem. "Yes, he adores her. That's why we can't tell him, you see."

"But he should know, Mrs. Blareau. Sooner or later he will learn about it anyhow. You have to tell him."

"I never will and I am sure that he won't find out about it either."

"What are you going to tell him when Jeannie goes to Quebec?"

"That she's going there for a holiday."

"And when Jeannie won't be home for Christmas? That's only three months from now . . . Suppose he wants to visit her in Quebec or drive down to pick her up?"

Een ogenblik leek het alsof Mrs. Blareau uit het veld was geslagen. Toen antwoordde ze stug: "He won't drive that far in the winter . . . and I'll give him some kind of explanation at that time why she isn't coming home then."

"You will have an awful hard time convincing him of your reason, whatever reason you may give him. Besides that you can't live normally with this guilt and these lies in your heart. You're a straightforward person, Mrs. Blareau. You wear your heart on your sleeve. Before you know it you will be so tangled up with your own statements that you will contradict yourself and the truth will finally be drawn out by your husband. But worst of all you are making decisions which you alone aren't allowed to make . . . I presume you are Roman Catholic?"

"Yes."

"You attend church and practise your religion?"

"Yes, we go to St. Andrew's. To father Breals."

"Why don't you discuss these things with your priest first, Mrs. Blareau? I'm sure he will be able to give you good advice and we could talk together later again."

"I'm not going to talk to anybody about this. I know what I'm doing and I know that I'm right. If you don't want to help us, then I'll find other ways."

"Believe me, Mrs. Blareau, I'm quite willing to help you as much as I can, but if I only promised to place Jeannie's baby on adoption, I wouldn't have given any help at all. It's not only the baby which counts, but your own daughter's life and happiness as well . . . and even the family relationship and your marriage have much to do with this matter and are most important." Ik stond op en reikte Mrs. Blareau de hand, die ze haast met tegenzin aannam.

"I will be back Friday afternoon, if this suits you and Jeannie. There is so much more to discuss, we can't do it all now. Think things over, Mrs. Blareau. I really work in Jeannie's interest, I promise you."

Mrs. Blareau haalde wat laatschouder op en liep niet mee naar de deur. Jeannie had een aarzeland "Bye" laten horen. Toen ik buiten kwam realiseerde ik me dat Jeannie zelf amper drie woorden gezegd had en ik verdiepte me opnieuw in de ongewone verhouding tussen Jeannie en haar vader en moeder. 't Zag er allemaal nog veel gecompliceerder uit dan ik verwacht had.

"Misschien had Mrs. Blareau toch gelijk toen ze opbelde en naar de director vroeg," glimlachte ik wrang. Want dit was bepaald geen kluifje naar m'n zin.

'k Had nu al drie bezoeken bij Jeannie en haar moeder gebracht in een goede week tijds, maar dat ik veel opgeschoten was met deze "case" kon ik niet beweren. Het enige wat ik tot nu toe gedaan had kunnen krijgen was dat Jeannie de eerste twee weken niet naar Quebec zou gaan, zodat ik wat meer gelegenheid had om de interviews met haar — beter gezegd met Mrs. Blareau — voor te

zetten. Er restten me nog vijf dagen en dan zou Jeannie onherroepelijk gaan, zonder medeweten van haar vader waarom ze ging.

Het geval zat me danig dwars en de beide laatste gesprekken draaiden meer om het feit dat Mrs. Blareau absoluut weigerde om haar man van Jeannie's zwangerschap in kennis te stellen dan om zoveel andere dingen die ik met het oog op de adoptie te bespreken had.

Ik had het geval met m'n supervisor doorgepraat, die evenals ik van mening was dat Mr. Blareau op de hoogte diende te zijn, maar dat ik anderzijds Jeannie dezelfde hulp moest verlenen als die ik aan alle andere ongehuwde moeders gaf. Dit betekende dus o.a. Jeannie's "social history" opnemen en die van haar familie. Toen ik dus m'n vierde bezoek ging brengen, besloot ik me voornamelijk met deze punten bezig te houden en het nu maar verder aan Mrs. Blareau zelf over te laten of ze haar man wel of niet wilde inlichten. We hadden er onderhand lang genoeg over gepraat en meer argumenten te berde brengen dan ik al gedaan had, kon ik ook niet. Vastberaden om deze middag eens spijkers met koppen te slaan en wat gegevens te vergaren over Jeannie's gezondheid, levensloop, opvoeding, onderwijs etc., belde ik op Walcott Cr. no. 5 aan. Jeannie's moeder deed open en liet me buiten staan.

"We don't need you anymore," zei ze op een toon alsof ik de bakker was en wegens slechte bediening ontslagen was. "We've made other plans. Goodbye." Voordat ik van de verbaasd bekomen was, ging de deur voor m'n neus dicht. M'n eerste reactie was om opnieuw aan te bellen, maar bij nader inzien leek me dat allesbehalve wijs. Waarschijnlijk zou ik toch weer voor een dichte deur komen te staan en ten tweede zou het de vertoning alleen nog maar zotter maken. Ik keerde de auto en reed weg, piekerend wat die andere plannen konden zijn. Zou Jeannie een miskraam gehad hebben? vroeg ik me af. Of zou ze anders met behulp van haar moeder abortie opgewekt hebben? Het denkbeeld leek me niet helemaal onmogelijk. Of zouden ze de adoptieregeling in Quebec aanvragen? Of er een privé-adoptie van maken? Op de agency gekomen, belde ik Mrs. Blareau op en vroeg of zij tenminste wilde laten weten wat haar andere plannen waren. Ik moest praten als Brugman, en kreeg eindelijk te horen dat ze zelf al mensen gevonden hadden die de baby wilden hebben en ze onze hulp dus niet meer nodig had. Ik vertelde haar dat een privé-adoptie ontegenzeggelijk talloze moeilijkheden zou opleveren later en dat Jeannie even goed de adoptie-formulieren op onze agency moest tekenen, daar dit nu eenmaal een nieuwe wetsbepaling was. Mrs. Blareau scheen tamelijk overtuigd door dit nieuws en toen ik voorstelde om dit persoon-

lijk verder met haar te bespreken, vond ze het zo maar goed en op nieuw tufte ik even later naar de Walcott Crescent.

"You found someone who wants to adopt your baby, Jeannie?" vroeg ik het meisje, dat als gewoonlijk bleek en lusteloos in een fauteuil hing.

"Yes . . . my mother met some very nice people. They are Jews and terrible rich. They can't get a baby from an Agency, for there aren't Jewish babies for adoption, they said. So they love to have mine . . . The baby will get everything it wishes in its life . . ."

"They are very fine people," vulde Mrs. Blareau aan. They insist on paying all Jeannie's expenses and they promised to buy the most beautiful maternity clothes they can find. They adore babies and are so happy that they can get Jeannie's. But now you tell me that Jeannie still has to sign in the papers in your Agency. Those people told me that a lawyer could arrange that and of course they would pay all the expenses . . ."

"Until a year or so ago that was possible, Mrs. Blareau," antwoordde ik, "but the Department of Welfare has changed all that. Of course private adoptions are still possible and accepted by the Law, but because of all the experienced difficulties with private adoption placements, an interview with a social Agency worker of an official Child's Agency has to take place and the adoption consent form has to be signed in the presence of an authorized worker. In this way the mother of the child will be informed about the dangers which a private adoption might produce . . ." En ik begon uitvoerig uit te leggen wat voor moeilijkheden allemaal op de proppen konden komen. Maar Mrs. Blareau was nog lang niet overtuigd, dat er grote risico's verbonden waren aan een privé adoptie, en ze vond het maar een lotje uit de loterij dat ze zulke rijke ouders voor Jeannie's aanstaande baby had gevonden. Het feit dat haar kleindochter Joods opgevoed zou worden later, scheen haar minder belangrijk toe.

Tenslotte liet ik grof geschut aanrukken. "Do you know, Mrs. Blareau that you or Jeannie will commit an illegal act by accepting money, payments or gifts from people who adopt Jeannie's child? A child is no sales article and the Law takes this very strictly. A high fine or even imprisonment might be the result if you break this Law."

Mrs. Blareau was nu werkelijk geschrokken en Jeannie begon zachtjes te huilen.

"I rather let her handle it, mother," snikte ze, op mij doelend. "I know she will place the baby in a good home . . . and I really don't want to know later on where my baby is . . ."

Voordat Mrs. Blareau kon antwoorden, ging de bel. Mrs. Blareau sprong op alsof ze door een adder gebeten was. "That's Doreen Cox, the nosiest neighbour of the whole

(Vervolg op pag. 3)

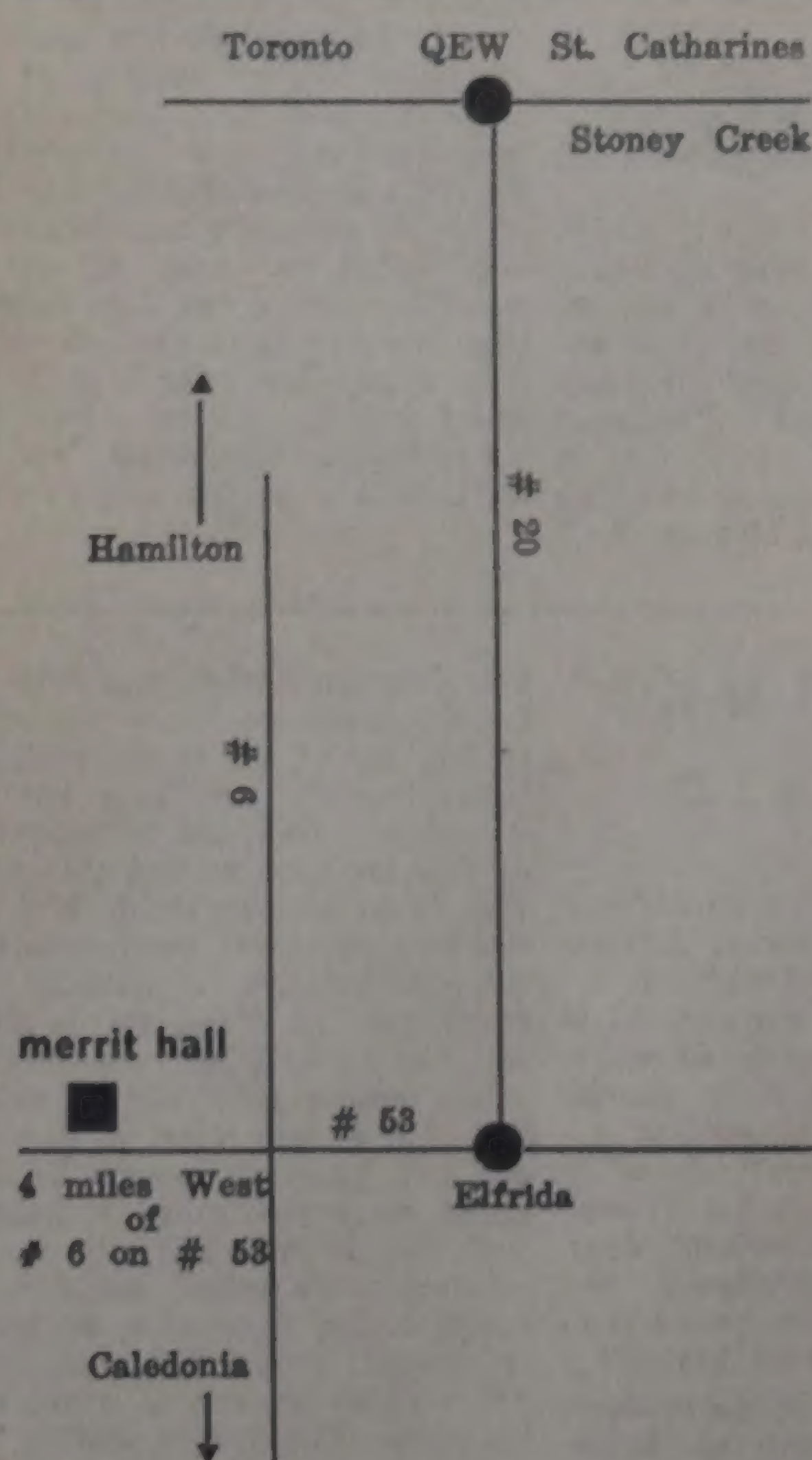
guitar crusade - presents:

'hamilton hoot'

to be held on FRIDAY, NOVEMBER 20, 1964

THE MERRITT HALL, ANCASTER, ONT.

Admission 75¢ per person

• guitar crusade is a non-profit, newly formed organization. all proceeds are donated to christian causes.

• after two successful hootenannies in Brampton, we look forward to meeting you, young people especially, in Ancaster.

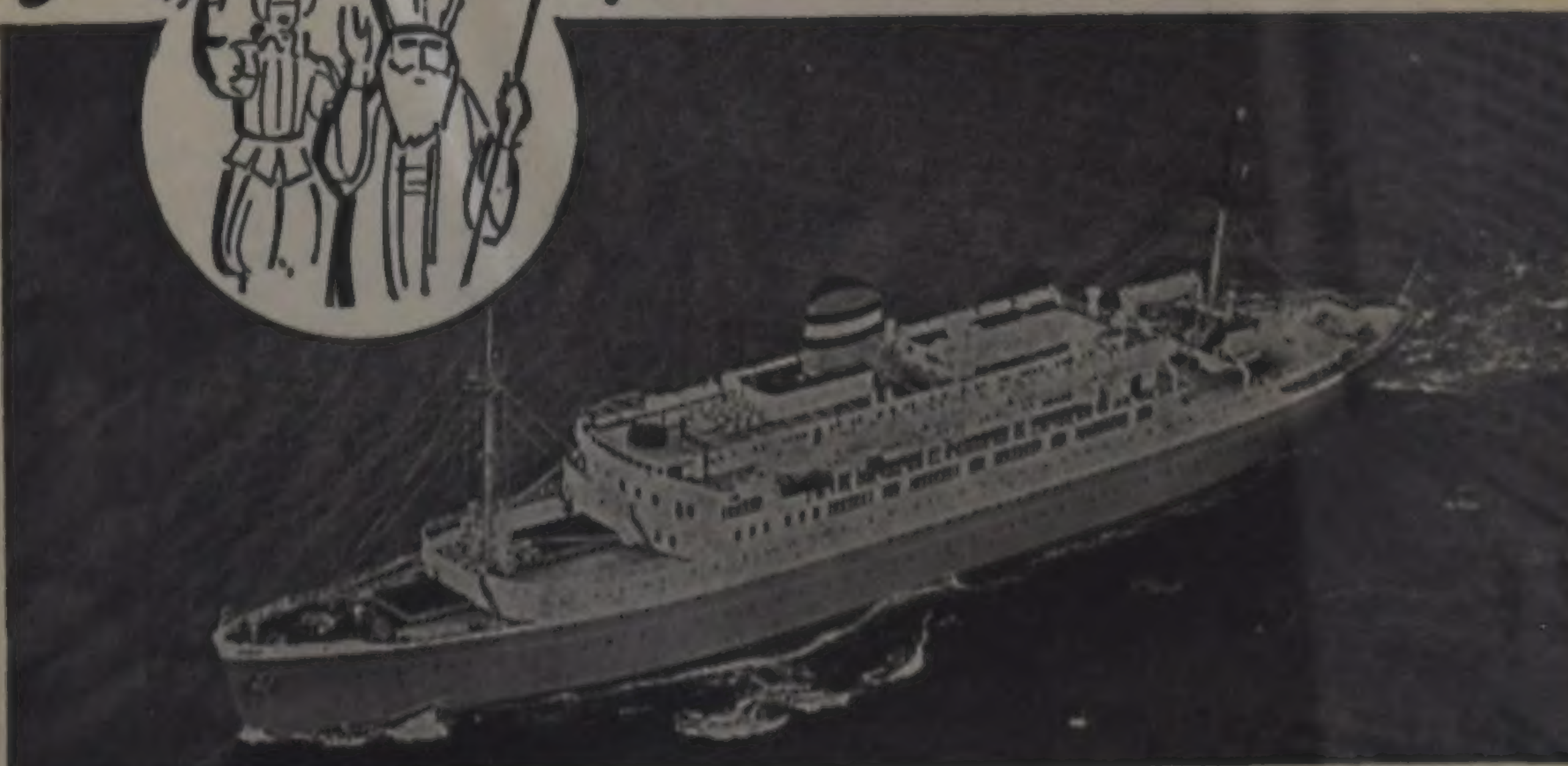
• the program will include such favorites as:

steve, jack, john, hank, george, and simon, while a "host" of newcomers will revitalize the program. at the same time, we are trying to persuade "tiny" to give us something a "wee bit dry".

• most of all we would ask you to enjoy an evening of Christ-centered song and music.

DOORS OPEN AT 7.30 P.M.

Zie ginds komt de stoomboot...

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrekening van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de Jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze „Christmas in Europe" groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien 275 lbs. bagage per persoon gratis mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY" AFVAARTEN
ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

VAN MONTREAL/QUEBEC:
MAASDAM 24 nov.

VAN NEW YORK:
NIUW AMSTERDAM 19 nov.
PRINSES MARGRIET 4 dec.
STATENDAM 10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn

De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar

Mannenpraat

Geachte Redactie,
Gaarne willen wij nog eens terugkomen op wat in G.C. van 5 juni 1964 onder "Mannenpraat" werd geschreven. In dat nummer werd door ons een kort verslag gegeven van een gecombineerde vergadering van een tweetal Mannenverenigingen waarvan de leden behoorden tot een Christian Reformed en een Canadian Reformed Church. Op deze vergadering, die op uitnodiging van eerstgenoemde plaatsvond, werd een inleiding gehouden over de oorzaken die geleid hadden tot het instuteren van een Canadian Reformed Church.

In een naschrift wordt door br. Schinkel op dit verslag gereageerd, waarbij hij zich afvraagt of het behandelen van een dergelijk onderwerp wel juist is. Zijn conclusie is, dat wanneer wij de M.V.'s willen gebruiken voor het oplossen van kerkelijke moeilijkheden, dan is dat z.l. "wedden op het verkeerde paard".

Dat dit echter niet de bedoeling kan zijn geweest van deze vergadering kan het beste worden bewezen door een zin uit de inleiding die wij hier laten volgen: "Wat de uitvoeringen van eventuele pogingen tot het oplossen van genoemde kerkelijke verschillen betreft, dit is de taak van de leden der gemeente en van hen die in het bijzondere ambt staan, de kerkeraden en via hen door de meerdere vergaderingen." Hieruit blijkt wel dat niemand van mening is, dat dit een taak is van de Mannenverenigingen, maar dat betekent toch niet dat wij op dergelijke vergaderingen enkel onderwerpen moeten bespreken "waarover we het wel eens zijn".

Dat houdt niet in dat wij angstvallig moeten zwijgen over de oorzaken die ons verdeeld houden, integendeel, het komt ons voor, dat zolang de mogelijkheid tot "kerkelijk gesprek" nog niet aanwezig is, ieder onzer de roeping heeft op verantwoorde wijze contacten te bevorderen.

Het bleek bovendien wel dat er onder ons veel misverstand aanwezig is en een tekort aan historische kennis. Tevens, dat velen onzer wat het lezen van kerkelijke bladen betreft, zich uitsluitend beperken tot datgene wat "in eigen kring verschijnt, zodat men niet meer in staat is de andere zijde te zien.

Br. Schinkel vraagt of het niet de hoogste tijd is te ontdekken dat wij bij elkaar behoren. Wij zijn van mening dat deze tijd altijd even "hoog" geweest is. Wij zijn toch allemaal als erfgenamen van het Rijk Gods en Zijn Verbond gedoopt en als lidmaten (niet in de eerste plaats van een Chr. Ref. of Can. Ref. Church) van Gods Zoon aangenomen. Zouden diegenen die als lidmaten Zijner gemeente in Christus gehelligd zijn, niet op elk tijdstip bij elkaar behoren? Br. Schinkel merkt ook nog op, dat alleen wanneer één van beide partijen schuldbelijdenis aflegt, de mogelijkheid aanwezig is om broederlijk en eensgezind opnieuw te beginnen, en hij vervolgt dan: "veel te mooi om waar te maken". Dat laatste heeft ons getroffen. Het woord "schuldbelijdenis" daargelaten (het is hier niet de plaats om daarop in te gaan) is het niet meer mogelijk onder ons, dat wij erkennen dat wij ons hebben vergist of dat wij onrecht hebben gedaan? Moeten wij tot de conclusie komen dat de bede "opdat zij ALLEN een zijn" niet kan worden verhoord omdat dit "veel te mooi is om waar te maken?"

Prof. Veenhof schrijft in *Om de Unica Catholica*: "Ja, als de kerk een zaakje van ons was, als wij lid waren van "onze" kerk. Maar zo is het niet. Iedere "onze" kerk is een synagoge van satan. Er is maar één kerk. En die is van Jezus Christus."

Ook wij in Canada kennen dat "onze" kerk. Ook van ons wordt mischien gezegd: Ziet hoe lief zij hun kerk hebben, ELK DE ZIJNE.

Maar het, ziet hoe lief zij elkan- der hebben, wordt steeds minder duidelijk.
Met dank voor de plaatsing,
A.G.
ANTWOORD AAN MR. G.:
Heel blij nog weer iets over deze zaak van U te horen. Toch houd ik vol, dat het mij een moeilijke bezigheid lijkt om naar de aanleidende oorzaak van het conflict te

zoeken. Het is heel erg wat U schrijft, dat de liefde steeds minder duidelijk wordt gezien.
Dat is dan de eerste zonde waarmede moet worden gebroken en het tweede is elkaar vergeven en de broederhand reiken.
We hopen, dat jullie deze winter nog weer gezegend met elkaar mogen vergaderen en we willen er graag eens wat over horen in deze rubriek.
S.
Alle inzending voor deze rubriek aan: T. Schinkel, Amherstburg, Ont.

MENSEN OP ONZE WEG

(Vervolg van pag. 2)
street . . . Go to your own room Jeannie with the lady . . . She should not see you crying. Quick!"
In tegenstelling tot Mrs. Blareau was ik Doreen Cox zielsdankbaar voor haar komst. Nu had ik eigenlijk de gelegenheid om eens met Jeannie alleen te praten! Jeannie hilde nog zachtjes na. Ze zag er allendig uit en ik had vreselijk met haar te doen.
"Please, Jeannie, tell me what I can do for you . . . what you like best . . ."

"Like best? To be dead . . . Oh, I wish I were dead" . . . Ze begon nu harder te snikken en ik was bang dat het in de kamer te horen zou zijn.

"Please, quiet down, Jeannie and let's talk. I realize you have a very difficult time and you really don't want to go to Quebec, do you?"

Ze schudde verwoed met haar hoofd. "No," kreunde ze. "I want to stay here . . . I'm so afraid. Afraid to have the baby . . . A girl once told me that it was terrible to get a baby when you are small built and that you can easily die . . . And . . . and I don't know my relatives in Quebec at all . . . I've seen them only a few times when I was not yet going to school . . . And it's so far away . . . If something happens . . . and Daddy doesn't know about it . . . I wish he knew, but I'm scared to tell him . . . He will be so mad . . . He would never let me go out late at night . . . I had to be in at ten o'clock, even when there was a school dance . . . But mother let me go when Dad was not home. She said he was too strict with me and they often had a fight about it, but mother always gave in when I asked her if I could go out with the gang. She always seemed afraid that I couldn't get a date, because I'm so skinny and not pretty at all . . ."

"And then the boys started to take advantage of you, Jeannie?"

"Yes, fluisterde ze. "So many girls did it . . . And I wanted a steady date so badly . . . That night we had a party . . . I had been drinking . . . I can't even remember how much . . . One of the boys brought me home. I can't remember who it was . . . Then it must have happened somewhere on the way home . . . I would be better off dead now . . ."

"Jeannie . . . perhaps we could arrange for you to go to one of the maternity homes in H. or T. You will have all the care you need and you will be constantly under doctor's care. Your parents could visit you as often as you and they wanted. The people over there would help you with everything. They will understand all your problems and help you to overcome them. Your baby could be born there and you still will have lots of time to decide what you want to do with it . . . The baby has a right to be born, Jeannie. It cannot help it that it will have no father. But now it has you and you should try to be courageous and strong, so the baby can grow and develop well and be healthy and fine when it is born. You have to take care of yourself, Jeannie, for your own sake but also for your baby's. That's why

I am here to try to help you. Would you rather go to a maternity home? Tell me . . ."

Jeannie keek voor het eerst op. "You really think mother would let me go there . . . ?"

"If you tell her how unhappy you are and afraid to go, she will, I'm sure."

"I tried to tell her, but she said it was all my fault and now I had to take the consequences . . ."

"Would you dare to tell everything to your father?"

"No . . . not if mother doesn't want me to . . . I wish she would . . . I'm terrible afraid of him, but I love him . . . I have often lied to him, but this is worse . . . I am so bad . . . so bad . . ."

"All right, Jeannie. I'll talk to your mother. You stay here in your room when that neighbour is gone. Then I want to talk to her alone and tell her what you told me. Okay?"

Jeannie knikte stom en begon opnieuw te huilen.

Ruim een uur later viel de huisdeur van Walcott Crescent no. 5 achter me dicht. Ik voelde me als een uitgeknepen citroen en wist echt niet of m'n ellenlange betoog van daarnet tegen Mrs. Blareau alleen, nu s'n doel bereikt had of niet. Ik had er niet veel hoop op. Mrs. Blareau's vijandige houding was zeker niet verbeterd toen ik haar liet inzien dat haar plannen om Jeannie naar Quebec te sturen en haar man onkundig te laten van de huidige situatie, zuiver en alleen voortgesproten uit egoïstische motieven die niet Jeannie's belang op het oog hadden, maar haar eigen welzijn. Ze wist heel goed dat zij zelf voor een groot deel de schuld droeg van Jeannie's immoreel gedrag en ook dat haar man niet in de eerste plaats Jeannie, maar haar ter verantwoording zou roepen. Niet Jeannie, maar zij zelf was te bang en te laf om de consequenties van haar gedrag te aanvaarden en op te biechten.

Door Jeannie in deze toestand zo ver van huis te sturen zonder dat zij de zo nodige steun van haar ouders had, was bijna een even grote wandaad. Op deze manier zou ze kwaad op kwaad stapelen en uiteindelijk bij de puinhopen van haar huiselijk geluk en eigen zielsvrede neervallen.

Mrs. Blareau had eerst getracht om te ontkennen dat ze Jeannie bewust te veel vrijheid gegeven had, maar toen ze dat niet langer vol kon houden, begon ze zich te verdedigen. Haar man was oerouderwets, conservatief, beschouwde Jeannie als een kleinkind, die geen seconde zonder bewaking en bescherming mocht, zodat het kind geen kans had om zelfstandig te worden, etc. Maar op een gegeven moment hield ze midden in een zin op: "It's almost five o'clock. In ten minutes my husband will be home . . . Please, go . . . I will call you . . ."

En zo verliet ik Mrs. Blareau met een zwaar vermoeden dat ik alles danig verprutst had en dat Mrs. Blareau nu helemaal wel niet meer van onze diensten gebruik zou willen maken. Poor Jeannie . . .

Vier dagen verlieten en Mrs. Blareau belde niet op. De maandag na het weekend vond ik een briefje op m'n bureau, geschreven door de conciërge: "Mrs. P., a Mr. Blareau called this morning around 8 o'clock. He wants to talk to you and plans to come to the office at lunchtime."

Het was m'n dag uit, maar ik zorgde er wel voor dat ik om 12 uur terug was op de Agency. Een kwartier later stapte een zwaar gebouwde, donkere werkmans binnen, Mr. Blareau. Hij was kort en terzake, maakte op het eerste gezicht een knorrige indruk, maar in de loop van het gesprek ontdeedte hij wat en werd menselijker en vriendelijker. Hij repte met geen woord over s'n vrouw, vertelde alleen dat hij wist dat Jeannie een baby moest krijgen en dat ik al enige malen thuis geweest was bij hem om het een en ander te bespreken. Wat kon ik voor Jeannie doen en wat ried ik hem aan waar Jeannie naar toe te sturen? Ik vertelde hem dat mijns inziens een R.C. maternity home in de buurt de beste oplossing was, als er tenminste gauw plaats voor haar zou zijn. Mr. Blareau knikte instemmend en vroeg naar verdere bij-

Maakt Uw speciaal visgerecht uit dit kookboek

DEPARTMENT OF FISHERIES

Ottawa, Canada
Hon. H. J. Robichaud, M. P., Minister
Dr. A. W. H. Needler, Deputy Minister

Meer dan 50 illustraties. De "CANADIAN FISH COOKBOOK" bevat een groot aantal uitnemende manieren waarop van de in Canada verkrijgbare vissoorten gebruik kan worden gemaakt.

De recepten zijn een genot, appetijtelijk en goedkoop te maken.

Schrijf nog heden om een exemplaar. Sluit \$1.25 in met UW NAAM, Uw volledig adres en verzend per post aan: The Queen's Printer, Ottawa.

ERE-DOCTORAAT VOOR NEDERLANDSE AMBASSADEUR

Op 30 oktober j.l. heeft de Nederlandse Ambassadeur in Canada, Z.E. Dr. A. H. J. Lovink het eredoctoraat in rechten ontvangen aan de University of Western Ontario, te London. Dit was het tweede eredoctoraat, dat aan Dr. Lovink werd toegekend. In 1956 nam hij deze eer in ontvangst aan de Queen's University te Kingston, Ont.

zonderheden. Daarna wilde hij zo goed mogelijk ingelicht worden over het opgeven van een baby voor adoptie. In een klein half uur wisten we allebei wat we weten wilden. Jeannie moest zo gauw mogelijk naar een tehuis voor ongewilde moeders en alle gegevens die ik nodig had met het oog op de adoptie van de a.s. baby, kon ik krijgen als ik een afspraak wilde maken na 5 uur thuis bij hem, zodat hij ook aanwezig kon zijn. En zo gebeurde het.

Wat er thuis precies voorgevallen is, heeft noch Mr. of Mrs. Blareau, noch Jeannie mij ooit verteld en ik heb er ook nooit naar willen vragen, het deed er immers ook niet toe. Mr. Blareau was op de hoogte gebracht van de moeilijkheden en nam de leiding over. Jeannie ging naar een maternity home, slechts 35 mijl van haar woonplaats vandaan. Haar ouders bezochten haar elke zondag. De baby, een meisje, werd prachtig op tijd geboren, een tenger, blauwogig ding zoals haar moeder, maar gezond. Via onze Agency werd een adoptie-tehuis voor het kindje gevonden, want de baby houden wilden noch Jeannie, noch haar ouders. Mrs. Blareau behield haar stugge houding tegenover mij en kon het me waarschijnlijk maar moeilijk vergeven dat ik haar zo in het vaarwater had gezeten. Maar Jeannie bedankte me oprecht voor al de 'last' die ze me gegeven had. Ze zag er nu veel beter uit, ook wijzer en ernstiger. "I'm almost happy again . . ." vertrouwde ze me toe, toen ik voorgoed afscheid van haar nam.

Bijna een half jaar later liep ik een restaurant binnen om een kopje koffie te halen in m'n lunchtijd. Ik plofte neer aan de lunch counter en keek toen verrast op, daar ik m'n naam hoorde noemen. Het was Mrs. Blareau, die als waitress fungeerde.

"I started to work again," zei ze. "Much better than being bored at home. Jeannie is doing fine. She's going to night school and doing quite well. She wants to get grade 12 and become a secretary . . ." en toen zachtjes, terwijl ze wat naar me overboog: "And how's the baby?"

"Very fine, Mrs. Blareau. Just last week I heard the worker say that the adoption parents are delighted with her and that she is the cutest baby they had ever seen . . . They love her with all their heart."

Een brede glimlach gleed over Mrs. Blareau's gezicht en toen ik even later een dubbeltje neerlegde voor de koffie, schoof ze het mij met een royaal gebaar terug.

"That one was on me"

Zelden was ik zo blij geweest met een gekregen kop koffie. Voor mij betekende het dat alles bij Jeanie thuis helemaal in orde was gekomen. Het maakte me dankbaar en gaf me nieuwe moed om verder te gaan.

VERWACHT U UW FAMILIE OOK UIT HOLLAND?

Het a.s. voorjaar zullen velen hun ouders voor een trip laten overkomen. Duizenden Uwer zijn via onze bureau's naar hun nieuwe vaderland vertrokken en kennen uit eigen ervaring de uitgebreide service die wij geven. Hiervan kunnen ook Uw familieleden profiteren. Alles wordt voor hen geregeld, w.o. visum-aanvraag. Wordt een gedeelte van de reiskosten met A.O.W. betaald. Wij regelen dit. Betaalt U geheel of gedeeltelijk, dan kunt U een cheque sturen.

Wij organiseren 4 begeleide groepsreizen naar Canada en 3 naar Amerika met schepen van de Holland-Amerika Lijn.

Deelnemers genieten een reductie van 25% op de passageprijzen. Spoedige aanmelding is zeer gewenst. Inlichtingen worden gaarne, ook bij de familie thuis, verstrekt door

Hoogstins Passages

AMSTERDAM LEEUWARDEN BERGEN (N.H.)
Prins Hendrikkade 48 Ruiterskwartier 111 Guurtjeslaan 16
Tel. 020-223291 Tel. 05100-21825-23305 Tel. 02208-3609

KOM NAAR BRAMPTON (ONT.)

(The Fastest Growing Town in Canada)

MET AL DE VOORDELEN DAARAAN VERBONDEN.
Praat of schrijf met

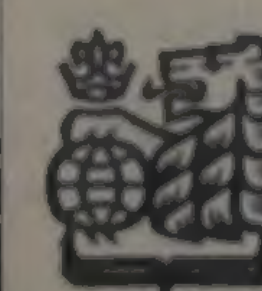
F. HARKEMA, Real Estate Agent for Harold S. Hare Ltd.,
134 Queen Street East, Brampton.

IK HELP U GRAAG MET ZOEKEN NAAR WERK, EN BIJ DE EVENTUELE AANKOOP VAN UW HUIS. OOK BEHULPZAAM IN HET VERKRIJGEN VAN EEN NIEUWE HYPOTHEEK.

Phone 451-2327
or 451-2390

Loopt geen risico's met de spaargelden die U zoveel arbeid en inspanning hebben gekost. Bescherm ze - vermeerder ze - op een spaarrekening bij de Royal Bank

 ROYAL BANK
de bank voor de sparende man

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: \$5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

DAN DEWAAL'S Jewellers - Imports - Gifts Co. proudly announce their fourth

Anniversary SALE

1960 ————— 1964

OVER 300 PRIZES
to be given away during this sale from

November 5th till November 21st

Super Anniversary Specials Throughout the Store!

PRIMA SWISS-MADE DAMES & HEREN HORLOGES

Gegarandeerd voor 5 jaar. 17 steens. Schokvrij.
Onbreekbare veer en Waterproof.

Beperkte voorraad —

NU voor slechts - \$14.95

SWISS-MADE STERKE JONGENS- EN MEISJES HORLOGES

Een pracht geschenk voor St. Nicolaas of Kerstmis!
17 steens. Schokvrij. Onbreekbare veer en 5 jaar garantie.

Beperkte voorraad —

NU voor slechts - \$12.50

KOOP NU VOOR DE
KOMENDE FEESTDAGEN
EN SPAAR . . . !

25% KORTING

OP ALLE RINGEN EN HORLOGES

Canadian Jewellers Association

WIN EEN

**GRATIS TRIP NAAR
EUROPA**

voor 2 — en nog 500 dollar EXTRA toe!

Of één uit de
100 ANDERE PRIJZEN
beschikbaar gesteld door de
Jewellers Association.

Spaar op
OORRINGEN
FREE!

Ear piercing with every set of earrings purchased during our Anniversary Sale!

Piercing only on appointment.

RIJKE KEUZE IN AL UW HOLLANDSE

Klassiek.... Kerstmis.... en voor elk wat wils!

PHILIPS TAPE RECORDERS en moderne EUROPESE RADIO'S . . .

10% KORTING!

Grote sortering Hollandse Sigaren en Tabak:

HOFNAR, RITMEESTER, ELISABETH BAS, ENZ. ENZ.

Wegens teleurstelling van velen verleden jaar bieden wij dit jaar nogmaals aan . . . :

DE PRACHTIGE HOLLANDSE DEKENS

van prima kwaliteit en heerlijk warm, prachtige kleuren.

Een lust voor het oog van elke vrouw!

DUBBELE MAAT (75 x 91) - - - - Super Anniversary Sale Price **\$11.95**

ENKELE " (60 x 80) - - - - " " " " **\$ 8.95**

Beperkte voorraad

Orders' buiten de stad

PER MAIL OF TELEFOON WORDEN
PROMPT UITGEVOERD!

Waardebonnen worden bijgesloten.

MAAK GEBRUIK VAN ONS

"X-mas Lay-away Plan"

EN BESPAAR U VELE DOLLARS!

10% KORTING OP ALLE TEXTIEL

Ook onze schitterende collectie nieuwe Hollandse "PARLEY" WOL

Keus uit meer dan

100 prachtige kleuren

TE VEEL OM TE KUNNEN ADVERTEREN.
KOMT U ZELF EENS
EN OVERTUIGT U!

A fabulous variety of gifts, imports and
jewellery throughout the store . . .
at "Super Anniversary Savings!"

Ook het FIJNSTE in Kaas en al Uw Boterhambelegging!

DAN DEWAAL'S Jewellers Imports - Gifts Co.

EXPERT WATCHMAKER

131 KING STREET, Opp. Market Park Bldg., LONDON, ONT. 438-9212
OPEN THURSDAY AND FRIDAY NIGHTS TILL 9 O'CLOCK - WEDNESDAYS UNTIL 6

De zaak voor prima kwaliteit en goede service!

Correspondentie

—We krijgen tegenwoordig steeds meer mail te verwerken, merkte de welvarende bakker verblijd op. Hetzelfde zou ik kunnen zeggen ten aanzien van mijn mail, doch zonder bovenvermelde bakkersblijdschap. Men begrijpe mij niet verkeerd: Ik ben wel blij met brieven, heel blij zelfs, maar ik zie er altijd vreselijk tegenop om ze te beantwoorden. En dat, terwijl ik nog wel graag eens een stukje schrijf. Ik kan het zelf ook niet verklaren.

En ik maar uitstellen om met die brieven aan de gang te gaan. En Katrien maar aanporren: —Arie, begin nou es met de schoenendoos, anders kom je er nooit doorheen. (Vrienden met een sterk geheugen mogen zich herinneren, dat in perioden van brievenregen naar aanleiding van mijn bescheiden schrijverij er altijd een schoenendoos in de gang bij de deur komt te staan, waarin mijn particuliere mail komt.) De witte doos in de gang maakt me altijd een beetje zenuwachtig. Als die er weer staat moet ik dikwijls denken aan die grote, zwarte en onheilspellende stormbal, die aan de brug kwam te hangen bij ons dorp in Holland, wanneer zwaar weer op komst was. Als de schoenendoos uitslaat, is er soms ook storm op komst en wordt het tijd, dat ik mijn jasje dichtknoop en de klep van mijn pet over mijn ogen trek.

Vanavond staat de beruchte doos voor me. Het moet nu maar eens wezen.

En als ik de brieven nog eens nakijk, valt het heel erg mee. Het zijn eigenlijk allemaal vriendelijke brieven. De mensen hebben het goed met Arie Dof voor. Ze kunnen er best tegen, dat ik met mijn lompe voeten wel eens op hun tenen ga staan. Ze zijn helemaal niet gepikeerd, wanneer ik, al mijn moed en durf bijeen gezameld hebende, wel eens een heilig hulsje bekritiseer. Dat vind ik erg fijn; fijn voor de vriendelijke lezers, want het getuigt van hun grote geest fijn voor mij, want ik verkeer in angst en beven als men mij boos bestrijdt. Maar boze bestrijding ligt ons volk gelukkig niet zo erg . . .

—Meen je dat nu allemaal? roept Katrien uit, die over mijn schouder meeleest. —Kom es ter zake, Arie, en begin aan de doos!

Daar gaat ie dan: Brief nummer een is al dadelijk belangrijk: er zit een uitgeknipte advertentie in, waar we geweldig dankbaar voor zijn. Het is namelijk een aanbeveling van een medicijn tegen slaperigheid, een nieuw middel om wakker te blijven tijdens preken, filmen en redevoeringen. Wanneer het spook des slaaps op u afkomt en uw moede oogleden toedrukt en de stem des prekers of sprekers doet veranderen in het geluid ener kabbellende beek, draait ge met uw laatste krachten de kurk van het kokertje, haalt er een anti-slaaptablet uit en slikt het door. Ge voelt u terstond een ander mens. Uw oren gaan weer rechtop overeind staan en missen geen woord van de preek meer. Uw oogleden wijken en uw ogen puilen weer uit, zodat geen enkel onderdeel van de film uw aandacht ontspannt. Ge zijt zo wakker als een wankhoder, die een broekspijp ziet naderen. We zijn heel erg dankbaar voor de medicinale wakkerhouders. Ze zijn onder andere naam ook in Canada verkrijgbaar in alle drugstores. Verleden week hebben we aan den lijve ondervonden, hoe probaat ze werken. Katrien en ik slikten een anti-slaapmiddelje vlak voor de avond-kerkdienst, waarin een predikant zou voorgaan, die volgens sommige van de broeders een preekstoelmagnaat is ("Geweldig!" "Machtig!" "Wat een talent!"), maar ons meermalen in diepe slaap gedompeld heeft. De uitwerking van de medicijn was verrassend. We konden niet alleen de hele preek navertellen, toen we thuiskwamen, maar toen we tegen middernacht in bed lagen, bleek de waaktablet nog te werken. Katrien en ik begonnen te woelen en te draaien en te zuchten en te gapen in bed, maar om twee uur waren we nog klaarwakker. —Dat is eens, maar nooit weer! besloot mijn echtgenote met het oog op de nieuwe drug.

—Dan deandoods maar even wegzellen in de kerk, vulde ik zeer lichtzinnig en onverantwoordelijk aan. Toen zijn we er beiden maar uitgegaan. We hebben ons thee en een sandwich gemaakt en tot half vijf hebben Katrien en ik in de keuken zitten dammen. Van vijf tot zeven hebben we geslapen. Ondanks de beste bedoelingen van onze briefschrijver kunnen we zijn remedie slechts met de uiterste reserve aanbevelen en alleen voor ernstige noodgevallen, zoals het geval is met de echtgenoot van een andere briefschrijver.

Deze dame reageert ook al op het stukje, dat ik onlangs schreef over slaperigheid tijdens kerkdiensten en vergaderingen. Het onderwerp slaap schijnt ons volk buitengewoon te boeien! Deze briefschrijver heeft het over de nood van haar man, die door noeste arbeid vermoeid niet altijd wakker kan blijven tijdens de eredienst. Dat vindt ze al erg genoeg, hoewel ze haar man in dezen begrijpt.

Maar schrikbarend acht ze het, dat de plaatselijke vrouwenvereniging heeft besloten, dat een echte Christen niet slaapt in de kerk. Punt. Uitroepen! En daarmee uit! De briefschrijver voelt zich bezwaard over deze uitspraak en deelt mee, dat ze die niet voor vast en bondig kan houden. Immers, het tegendeel blijkt haar telkens: haar man is ondanks die slaapdoorn in zijn vlees wel een christen. Namens Katrien moet ik deze bezorgde briefschrijver meedelen, dat ze zich maar niets van de vrouwenverenigings-declaratie moet aantrekken en niet wakker liggen vanwege de slaapuitspraak, die niets anders is dan dwaasheid en nonsens en belachelijkheid. (Tot zover Katrien buiten verantwoordelijkheid van schrijver dezes!)

Persoonlijk achten wij, Arie Dof, deze uitspraak een belangrijke ontwikkeling in ons kerkelijke leven. Immers wordt hiermee een aanvang gemaakt met de uitwerping van alle slapers in de kerk. Geen zachte vermaningen meer, geen King pepermunt extra strong, geen elleboogstoten van burens meer, maar zonder meer: D'r uit met de vent. Voor slapers is er geen plaats in de kerk, want ze zijn geen christenen. Wanneer deze uitspraak via kerkeraad en classis ooit de synode bereikt en aldaar aangeland wordt aangenomen, dan zal er ongetwijfeld scheuring ontstaan en een nieuw kerkverband: de kerk der verdreven slapers op G.G. Wat zal het in die kerk rustig toegaan! . . .

Een andere brief uit de schoenendoos: een van maar even zes kantjes, waarin Arie wordt verzocht, eens wat te schrijven over een bepaald onderwerp, en waarin de briefschrijver zelf aan het mediteren en fantaseren slaat, dat de stukken er af vliegen. Bedankt voor de brief, en het door u gewenste onderwerp komt binnenkort aan de orde.

Nu nog één brief en dan is het weer bedtijd en gaat het deksel voorlopig weer op de doos. Hier is een schrijfstip aan het woord, die klaagt over geleerde sprekers. Ze zegt: "De resultaten zijn, dat de luisteraars de geachte sprekers niet begrijpen, of, wat erger is, helemaal verkeerd begrijpen!"

Ja, deze klacht wordt tegenwoordig veel vaker vernomen, en al verbeeld ik me, dat ik niet zo heel dom ben, toch gaat veel, wat ik van sommige sprekers hoor, me boven mijn timmermanspet. Overigens weet ik ook niet goed, wat hieraan te doen is behalve dat we met elkaar blijven klagen. Misschien hoort men het dan van sprekerszijde. Ik denk wel eens, dat hoe dichter de spreker bij de gewone mensen staat — de huisvrouw en de timmerman — en zich één weet met de eenvoudigen, hoe eenvoudiger zijn rede ook zal zijn. En omgekeerd ook: Hoe verder hij afstaat van jan en alleman, hoe geleerder zijn speech zal wezen!

Deze briefschrijver heeft het ook over het Engelse preken, waar zij — evenals Katrien en ik en de meeste immigranten boven de vijftig — het moeilijk mee heeft. Daarom dringt zij aan op heel eenvoudig Engelse preken in onze immigrantenkerken. Dat is ook mij uit het hart gegrepen en ik geef het graag door aan onze dominees, vooral aan de jongere, en nog meer in het bijzonder aan de prekende studenten, die wel het geleerd van al schijnen te zijn.

Verder klaagt Mrs. N., dat er veel verouderde gewoonten en wetten onder ons zijn. Ik laat haar zelf nog maar weer even aan het woord: "Maar het levende christendom: te weten en te geloven, dat God alles regeert, ook leders persoonlijk leven, dat God ook wil

voorzien in al onze behoeften, als dankbaar Hem ons leven willen wijden, dat mis ik bij zovelen. Ik kan het niet rijmen: Naar de kerk gaan, singen tot Gods eer, en toch niet geloven, dat God ook voor ons dagelijks brood zorgt! Ben ik overvroom, omdat ik dat wel geloof?"

Neen, ik geloof niet, dat iemand overvroom is, wanneer hij vertrouwt op de trouwe zorg van Vader in het leven van al Zijn kinderen. Ik denk vaak, dat we in dat vertrouwen allemaal tekort schieten. Dat mis ik dikwijls bij anderen, evenals Mrs. N., maar evengoed bij mezelf. Daarom hebben we allemaal met elkaar steeds zo hard nodig, dat we gebouwd en versterkt worden door de prediking.

In dit verband wil de briefschrijver nog graag van mij weten, wat ik versta onder pietisme en overvroomheid, waar ik het laatst over had. Ja, dat is me ook wat! Om zo es eventjes te vertellen, wat daarvoor verstaan moet worden valt voor een ongeletterd iemand niet mee. Onlangs had broeder Sterk een goede inleiding over het pietisme in de mannenvereniging, maar het zal wel niet de bedoeling zijn, dat ik zijn inleiding hier overneem.

Toen ik die zware woorden onlangs hanteerde, bedoelde ik er alleen maar mee een soort uitwendige vroomheid, die uitkomt in vrome woorden en allerlei vormen en gewoonten en wetten, die dikwijls nog niets te maken hebben met de heel echte overgave van je hele leven aan de Here.

Om een duidelijk voorbeeld te noemen: Wanneer iemand tegen me zegt, dat hij niet rookt en niet drinkt, omdat hij een christen is, dan noem ik dat wel eens pietisme. Ik heb niet veel behoefte aan wijn en bier en zo, maar ik kan nergens in mijn Bijbel ontdekken, dat een van de kenmerken van het Christen zijn is, dat je alleen maar koffie en thee en coca cola drinkt.

Jaren geleden heb ik eens meegemaakt, dat een getrouwde Canadees er vandoor ging met de vrouw van een Hollandse immigrant. Wat een drama! Deze Canadees leefde met deze vrouw samen in een naburige plaats, waar ook een kerk van ons was. Die kerk was vacant. Maar een der ouderlingen van die gemeente — een man, tegen wien wij hoog opzagen als verse immigranten, omdat hij al meer dan dertig jaar in Canada was — wilde er wel eens achteraan gaan op zoek van de kerkeraad. Hij ontmoette zowel de man als vrouw, maar hij bereikte niet veel. Dat kon hij natuurlijk ook niet helpen. Maar nooit zal ik vergeten, dat die oldtimer-ouderling mij later eens iets vertelde over het bezoek, dat hij bij die overspelige Canadees had gebracht. Weet u, wat die ouderling tegen me zelf: —Ja, Arie, het was een naar bezoek. Man noch vrouw wilden zich bekeren. Het was natuurlijk heel slecht, wat die man had gedaan, maar toch kreeg ik de indruk, dat hij wel een christen was, want hij hoopte niet en hij dronk ook niet . . .

Misschien begrijpt de briefschrijfstip nu wel, wat ik met pietisme bedoelde.

En hiermee stop ik. De schoenendoos gaat voorlopig weer dicht.

En Katrien en Arie gaan naar bed. Zonder waak- of slaaptablet . . .

Arie.

Support

**YOUR CHURCH
IN ACTION!**

CHRISTIAN REFORMED
WORLDWIDE COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

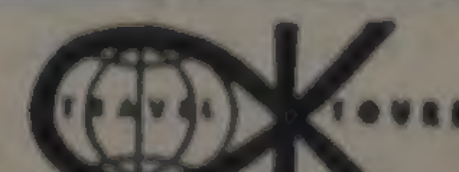
notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1834

REISBUREAU

Bel of schrijf

In Toronto

JOANNE V. D. SPEK

697 Bay Street

EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED

WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

DE KERK IN CHINA

Welt-Evangelisation, het maandblad van de Bijbelschool in Beatenberg, Zwitserland, bevat een boeiend artikel: Na vijftien jaren, levende gemeenten van Jezus Christus in China.

Het was op 22 september 15 jaar geleden dat de communisten-leider Mao Tse-Tung in Peking de Chinese Volksrepubliek uitriep. De geschiedenis van de kerk in China is een bewogen geschiedenis. Reeds in de Middeleeuwen bezochten Rooms Katholieke priesters en Jesuïeten-zendingen dit grote land. Na 1800 trokken er de eerste Protestantse zendingen-pioniers heen die vooral in de oostelijke provincies werkzaam waren. De bekende Hudson Taylor trok in 1860 verder het binnenland in. De Boxer opstand in 1900, waarbij vele zendingen en in-landse christenen werden vermoord, was een tijdelijke terugslag, maar daarna breidde de kerk zich sterk uit, zodat er in 1925 reeds ongeveer 400.000 leden waren, wier invloed veruitging boven hun procentuele deel van de bevolking.

Sedert 1927 telsterden bittere burgeroorlogen het land en in het jaar 1937 brak de Chinees-Japanse oorlog uit die in de Tweede Wereldoorlog uitmondde. Het Chinese volk moest ontzettend zwaar lijden. Men schat dat in de jaren 1940/1941 ongeveer 60 miljoen mensen uit de oostelijke gebieden, waar de oorlog woedde, naar het westen zijn gevlucht. Dit bracht met zich mee dat vele christenen hun getuigenis brachten naar de westelijke provincies die nog nauwelijks waren bewerkt. De pogingen van de Japanners om de gemeenten in de bezette gebieden in hun dictatoriale systeem op te nemen, mislukten; vele Christenen bleven hun Heer getrouw tot in de dood.

Het einde van de wereldoorlog deed een golf van optimisme door het land gaan. De gemeenten en de zendingen vonden overal geopende deuren. De Bijbel werd het meest verkochte boek in China. Veel jonge mensen, waaronder talrijke academici, boden zich aan voor de dienst des Heren, en zelfstandige Chinese zendingsgroepen ondernamen zendingen in de buurlanden Tibet en Sinkiang.

Toen kwamen de communisten en tegen het eind van 1949 was het gehele Chinese vasteland in hun handen. Gedurende de eerste tijd werden de christelijke gemeenten geduld. De radio-zending ging door en de kerkdiensten werden door meer mensen bezocht dan ooit tevoren.

Langzamerhand werden de maatregelen echter strenger. In het programma voor de opvoering van de produktiviteit werden kerken en gebouwen van christelijke instellingen omgezet in leezalen, theaters en Volksrechtbanken. De communistische "opvoeding" werd steeds sterker doorgevoerd. Pre-

dikanten en evangelisten werd duidelijk te verstaan gegeven dat zij behalve hun werk in de gemeente, naar "produktieve arbeid" moesten omzien. Vele christenen lieten zich verleiden tot een compromis met de communistische tijdgeest.

De periode waarin Christenen werden geduld leidde spoedig tot een onbedekte controle van alle christelijke instellingen door de staat, waarbij de communisten de steun ondervonden van leidende personen in de christelijke organisaties van de theologisch-vrijzinnige richting. De druk nam toe. Eind 1951 hadden alle westerse zendingen China moeten verlaten. Met uitzondering van enkelen, die gevangen werden gehouden.

Zo werd de kerk onder druk "hervormd" tot de tegenwoordige door de regering gecontroleerde "Chinese Volkskerk", die echter niet God, maar de communistische partij dient.

De ware kerk van Jezus Christus is "ondergronds" gegaan en spaarzame berichten die de buitenwereld bereiken, doen zien dat Gods gemeente in China verder bestaat en haar getuigenis van man tot man doorgeeft.

De zending Gladys Aylward vertelde onlangs in Londen een ontroerend verhaal: "Een groep van jonge gelovigen reisde in het geheim naar Rood China en bezocht verschillende dorpen om contact met de plaatselijke christenen op te nemen. Daaronder was een 25-jarig meisje, dat in een dorp gelovigen aantrof en hun uit de enige Bijbel die in het dorp aanwezig was — de Bijbel die zij had meegebracht — voorlas. Daarna ging zij over de velden naar een ander overwegend heidens dorp. Iemand praatte en op de morgen van de derde dag was het dorp door de politie omsingeld. Partij-functionarissen kwamen en zeiden tot de verzamelde dorpsbevolking: Wie de imperialistische oorlogsfantaserie haat, moet naar voren komen en kan dan ongehinderd naar huis gaan. Niemand bewoog zich. De ambtenaren vielden en dreigden dagenlang, maar niemand verradaat het meisje dat midden tussen hen in stond. Waren de heidenen en de communisten naar voren gekomen, dan waren hoogstens twee of drie christenen met het meisje overgebleven, maar niemand gaf aan de bezwerende oproepen van de commissarissen gehoor. Weken en maanden verliepen. Het politiecordon bleef en het dorp stierf. Langzaam verhongerde iedere vrouw, iedere man en ieder kind en met hen verhongerde ook het jonge meisje met de Bijbel. Waarom verkozen de heidenen en communisten niet de hun aangeboden vrijheid? Ik geloof omdat er in dat dorp geen heidenen meer waren. Zij hadden de kracht Gods in dat jonge meisje gezien, zij hadden deze kracht zelf ervaren,

en dat gaf hen de moed te sterven. Begin 1963 was ik in Hongkong en vroeg aan een groep vluchtelingen uit Rood China wat er verder met dat dorp was gebeurd. Zij antwoordden mij dat dit dorp niet meer bestond."

De gelovigen van China komen hier en daar ook samen in kleine groepen en cellen. Wanneer meer dan twee personen in gemeenschappelijk gebed betrappt worden, staan zij in bepaalde omstandigheden aan zware straffen bloot.

In de grote steden — in het bijzonder in Sjanghai — is de toestand nog steeds zeer gespannen, terwijl in het binnenland de controle dikwijls niet erg streng is. Predikanten moeten hun preken aan de ambtenaar van de censuur voorleggen, maar gewoonlijk gaat het hier om een blote formaliteit en in vele plaatsen bestaat een vergaande vrijheid om de ganse raad Gods te verkondigen.

Het persoonlijke getuigenis van de gemeenten van Jezus Christus in China zal de kracht blijven, die tegenover alle aanvallen van het communistische regime zal stand houden.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.
• TRUCK LEASING
• TRACTORS AND TRAILERS
• STAKE TRUCKS
223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

PAULA "SNACKTIME" RUSKS

NOW WITH FREE GIFT COUPONS
Ask for Snacktime by name

VIER DE KERSTDAGEN IN NEDERLAND

Is er een betere tijd dan de Kerst om dat lang voorgenomen bezoek eindelijk te maken?

In die warme, blijde dagen zal uw thuiskomst dubbel gewaardeerd worden. Deel met uw vrienden en kennissen in de rijke vreugde van het Kerstfeest. Bezoek oude vrienden. Boom nog eens gezellig over die "goede, ouwe tijd".

Gedurende de wintermaanden zal een speciaal laag 21-daags excursie tarief tussen Canada en Nederland* van kracht zijn, — een aanzienlijke besparing op het normale tarief.

Lant de KLM u thuis brengen. U kunt nu plannen beginnen te maken voor uw overtocht. Het "Vlieg nu — Betaal later" systeem van de KLM, stelt u in

staat na betaling van een laag bedrag — vaak niet meer dan 10% en de rest over veel maanden verdeeld — genoeglijk naar de Nederlandse gezelligheid te vliegen.

Indien u in het westen van Canada woont is het mogelijk om geld te besparen door van de trein/vliegtuig tarieven te profiteren. In plaats van naar Montreal te vliegen voor uw KLM vlucht naar Europa neemt u dan de trein. Uw reisbureau, of de KLM, kan u de kaartjes voor trein en vliegtuig tegelijkertijd overhandigen.

Raadpleeg uw reisbureau. Uw reisbureau kan u alle gewenste

inlichtingen verschaffen over uw papieren, reserveringen, geldkoersen en andere benodigdheden.

* afhankelijk van regerings-toestemming.

HD

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

Voor al Uw Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en

Ziekteverzekering

(met wekelijks inkomen)

en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.
PHONE LI 4-2837

SCHERVEN-MIE

door Go Verburg

(61)

Intussen zet Jochem dan een boom op over de vrachtaart; de suikerfabrieken of de boeren. Daar valt dokter Van Loon dan weer zo met een losse opmerking tussen. "...Maar toen je sprong, was je toen niet bang dat je in het water terecht kwam?"

Kalm zuigt schipper Jochem een zware rookwolk uit zijn pijp en hij stapt zonder commentaar van die kippenfokkerij van Teeuw Versluis af, waar toch wel het één en ander in zat om je vrolijk over te maken en hij antwoordt: "Reken maar van jette: ik kneep hem als een ouwe dief, want ik dacht: Nou Jochem, daar ga je dan, want dit is de dood. Maar dat is nu juist het wonder, waaraan ik eeuwig blijf geloven: zo gauw je voeten van het schip af zijn, verdwijnt die angst, want je weet dat Jezus je opvangt."

"Ik snap er geen spetter van," gromt dokter Van Loon misnoegd en hij kijkt naar de wallekant, waar het vergeelde riet zich gewillig-golvend buigt in de wind. De herfst zet nu toch lekker door. Straks raast hij weer bij nacht en ontij achter zijn grieppatiënten aan, alsof hij er rijk van kan worden.

"Dat snapt immers geen mens," legt Jochem uit. "Of denkt u dat ik het snap, dat Jezus me niet direct die hel inslingerde, net als ik de schuit? Maar dat is juist de genade, zoals ook de dominee dat vroeger zei: Je mag het zelf nog kiezen ook."

Het is dan toch wel erg lang stil, na die woorden. Misschien snapt die dokter het nu nog veel minder of hij wil er niet verder over praten.

Met die hond van Teeuw is het al precies even gek als met z'n kippen," praat Jochem onverstaanbaar op het oude onderwerp door.

"O, ja?" verwoordt zich de dokter.

"Be-já, man. Dat mormel moet een kruisiging zijn van een schipperskees en..."

"Jullie halen droom en werkelijkheid door elkaar, dat is mijn bezwaar tegen het christendom," doorbreekt dokter Van Loon dat verhaal, "zodoende weet je nooit waar je aan toe bent. Want waarom krijg jij de kans om te kiezen en een ander niet?"

"Een ander niet?"

Jochem is eerlijk verwonderd. De dokter moet het nu toch niet gekker maken dan het is, want heeft Giel minder kans om het goed te maken, dan hijzelf?

"Nee," zegt de dokter koppig. "Je zegt, dat Jezus jou in je kraag greep, omdat je Moeder voor je bad en de... enfin... en Mie."

Er trekt een rimpel in het voorhoofd van de schipper. Zo diep was hij op dat probleem niet ingegaan. Maar als je 't zo bekijkt, ja, dan zit er toch een tikkeltje onrechtvaardigheid in, want niet iedereen heeft een Moeder en een meisje, die voor hem bidden. Dat maakt God dus uit, want zo iets kan je niet kiezen n als je zou kunnen kiezen... dan koos je die bidders zeker niet... nee...

"'t Is natuurlijk te gek om over te praten," gaat de dokter verder. "Maar als ik m'n eigen leven na ga zie ik niemand die voor mij nou eens een schietgebedje gedaan heeft. Dus ik krijg niks te kiezen ook; ik mag zo maar de hel in, omdat onze lieve Heer mij niet zo'n voorspraakje gunde."

Barstend vol problemen zit toch het leven. Kom daar nu eens uit, Jochem krijgt er schele hoofdpijn van, want zie je, hij gunt die dokter toch ook die zekerheid, die hij nu zelf gekregen heeft. Met elk probleem naar Jezus, want je springt maar en... O, maar dan komt hij hier ook uit, wacht.

"Ik snap ook niet waarom de één wel en de ander niet wordt uitgekozen," geeft hij toe. "Misschien dat God dat Zelf maar beoordeelt en dan zal het wel goed zitten."

"Makkelijk," grinnikt de dokter.

"Als je 't daar mee eens bent wel," aarzelt Jochem en hij plekt het hoe hij toch deze man kan troosten met óók een bidder op zijn pad, zonder kwezelachtig te lijken, want je wil vent blijven, waar of niet? Dan verheldert zijn gezicht. "U moet niet denken, dat er niemand is, die voor u gebeden heeft," zegt hij met de zekerheid van iemand die weet, "want denk je nou, dat zo ééntje als Mie wel voor een vloekbeest als ik zou bidden en niet voor iemand die jaar in jaar uit voor haar heeft klaargestaan?"

Deze gedachte is zo nieuw, zo groot, dat de dokter met groot geweld zijn neus snuit en dan bulderend lacht om die veronderstelling. Twee minuten later zit hij als een bedremmeld jongetje over het water te kijken en hij snuffelt van tijd tot tijd en neemt dan een dropje, omdat het guur... eh... toch al fris is, wanneer je lang in zo'n schuit zit. Jij ook een dropje, schipper? Proost, daar ga je dan!

Ei-ei, Teeuw Versluis heeft een vracht zand voor de wal. Jochem tuurt in de verte naar het schip, dat bij Teeuw gelost wordt. Uit duizend andere schepen zal hij de "God zegent de vaart" herkennen, maar hij probeert zichzelf wijs te maken dat het best een ander kan zijn, die er veel op lijkt. Maar het is gen ander en daarom zou Jochem nu in de roef moeten duiken en zich klein maken voor het hoogelach van de schippers. Maar daar is hij nou net even te tenger voor gebouwd: hij gaat voor Krijn Stevens niet uit de weg, of liever: om Krijn Stevens zou hij het bij benadering nog willen, als die bandiet van een Nico Schiebroek maar niet bij Krijn voer. Nu blijft hij zitten als een blok en zijn toegenepen ogen begripen het naderende schip. Hij ziet nu al de mannetjes af en aan komen met hun krulwagens vol of leeg.

"Ken je die schuit?" vraagt dokter Van Loon met een tikje medegevoel. Het moet beroerd zijn om als flinke schipper op je eentje een pottentjalk te bemannen, terwijl zo langzamerhand iedereen wel weet hoe je van je schip afgekomen bent.

"Of ik!" gromt Jochem. Hij is geen blok, hij is een vaatje buskruit, dat op ontloffen staat. De lont brandt al en straks gaat 'ie.

"Trek je er maar niks van aan, ze zullen wel geen van allen brandschoon zijn."

Bah, wat geeft hij nou een lamlendig stukje troost weg. Dat is ook goed om iemand de dampen in te jagen. Moet je nou toch eens zien hoe dat gezicht staat: drie dagen rauw weer met een lijvige storm na, als toefte...

"Dat denk ik ook niet," grauwet Jochem, "want op die schuit vaart die ellendeling, die me nog een trap toe wilde geven!"

"Dat jongetje Schiebroek?" lacht dokter Van Loon opgelucht. Het soort dat Nico vertegenwoordigt ligt zo ver beneden het soort waarmee hij zich inlaat, dat de aanwezigheid van dat manneke op die schuit hem minder doet dan niks. Hij heeft ooit uit dat ventje gerammeld wat er aan waardig-

heid in leek te zitten en het bleek niet anders te zijn dan wat jammer en gesnotter. Daar stap je dan een volgende keer met een bocht omheen.

Nico heeft nu de tjalk ook in de gaten. Hij blijft op de kruiplank staan en zet zijn handen in de zij, uitdagend.

"Dat is 't ie," zegt Jochem kort.

Maar hij laat zich niet kennen, dat nooit! De tjalk koerst scherp bakboord op de "God zegent de vaart" aan. Ze kunnen nu de brede grins al zien op het gezicht van de schippersknecht. Nico speelt kat en muis: hij had gedacht, dat Jochem nu al een poosje in het spinhuis zat, want daar had hij hem immers met een geweldige veeg van zijn klauw heengedruwd. En nu vaart hij daar in de tjalk van Scherven-Mie. Dat is iets om over te grienen. Ja, want Lien begint hem gruwelijk te vervelen; die is veel te gedwee, doodgeplaagd en moegespeeld zou je zeggen. Juist vandaag kreeg hij een onweerstaanbaar verlangen om zijn geluk nog eens bij Mie te beproeven, want die zal nu van die ouderwetse ideeën wel af zijn. Ze heeft haar ervaring en daarna ontsnapte ze op de nipper aan die brandstichter... En heeft hij dan de "God zegent de vaart" nog nodig? Welnee, die laatste verkopen en hij maakt zich van Lien af. Achteraf heeft hij altijd meer om Mie gegeven dan om Lien. Mie gaf partij, Mie speelde mee, al was zo wat opstandig. Lien laat zich van de ene kant naar de andere rollen en doet niks meer terug. Het liep allemaal zo mooi: hij heeft Mie een beste dienst bewezen, door Jochem weg te laten halen vóór hij kwaad kon. Nu heeft hij een vracht zand verkocht aan Teeuw Versluis, om een dag of wat in haar buurt te zijn en het terrein onopvallend te verkennen. Daarna zou hij haar krijgen, want hij weet nog drommels goed dat hij een zekere macht over haar heeft. Met al haar praatjes blijft Mie tenslotte een vrouw, die je bang en murw kunt maken. En nu vaart daar Jochem in haar tjalk...! Dat is zo erg, dat je bijna zou vergeten dat het leven ook kat en muis speelt met jou. Je zou een klap teruggeven als je je niet beheerste.

In plaats daarvan grinst hij. Ha-ha, die Jochem! Kijk Jochem toch eens boos kijken!

Nico steekt zijn hand op, lacht zichtbaar zijn geluidloze lach. Hi-ha-ha-ha, die Jochem, hoe gaaf het dan met Jochem?

"Je leert het al aardig, schippertje," sart hij, "zo'n tjalk zal ook wel willen branden, zou 't niet?"

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
 Birth-announcements \$3.00
 Engagement-announcements \$3.00
 Marriage and anniversaries \$4.00
 Notifications of death \$4.00
 "For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words \$5.00. Every word more 10¢.
 For "letters under number" \$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to.
Calvinist-Contact
 Box 312, Station B,
 Hamilton, Ont.

With thankful hearts we are happy to announce the birth of our son

KENNETH

A brother for Grace.

Ralph and Helen Veld.

Mount Hope, Ont.

R.R. # 1.

November 6, 1964.

With a joyful heart we would like to announce the 25th wedding anniversary of our dear parents

JACOBUS VAN DER TOORN
WEINTJE VAN DER TOORN
 VAN DER TOORN

on the 15th day of November, 1964.

From their son and daughter:

Jim Van Der Toorn,

Audrey Hoekstra—

Van Der Toorn and Family.

Grateful to the Lord, we hope to commemorate on Sunday, November 22nd, the 25th wedding anniversary of our dear parents

GERRIT VANDER MEULEN
 and
WUBBIGJE VANDER MEULEN—STOTER

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years is the wish of their thankful children.

Gertie and Paul.

Al and Sandra.

Henk.

Diane.

Ronnie.

1053 Cedar Ave.

Burlington, Ont.

Voor de vele blijken van meeleven met het sterven van onze Pieter, danken we allen voor het medeleven in deze zwaar beproefde dagen.

Namens de familie,

JOHAN KARSTEN.

R.R. 1, Jarvis, Ont.

Plotzeling nam de Here van ons weg onze innig geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

JOHANNA HENDRIKA NYMAN

geb. Brinkman,

op de leeftijd van 52 jaar.

Haar leven was Christus, haar sterven gewin. Dit is onze enige troost in dit verlies.

Anton Nyman.

Henk A. Nyman.

Jean H. Nyman—

Van der Velde.

Anthony.

October 13, 1964.

8313 - 156th Street,

North Surrey, B.C.

In vrede ontslapen onze geliefde schoonvader, groot- en overgrootvader

DIRK VAN DELFT,

weduwnaar van Jaantje Karel,

op de leeftijd van 88 jaar.

Ps. 103:12-12.

Hamilton, Ont.

Mrs. W. D. van Delft—

De Jong.

Audrey Kamps—

Van Delft.

John Kamps.

Lydia De Mik—

Van Delft.

Peter De Mik.

Dick Van Delft.

Margaret Van Delft—

Spikman.

Grand Rapids,

Michigan, U.S.A.:

William Van Delft.

Mary Van Delft—

Horzelenberg.

en achterkleinkinderen.

Bakersfield,

California, U.S.A.

9 november 1964.

TWEE DAIRY FARMS

met melk contracten. Geschikt voor vader en zoon, of twee broers.

100 ACRES

Best land. 6 kamer huis met badkamer. Grote barn, silo, varkenshok, machine schuur met alle nodige machineriën. 40 stuks vee (Guernsey). Vraagprijs \$40,000.00. Goed downpayment. Melk cheque over \$700.00 per maand.

50 ACRES

Best land tegenover bovengenoemde farm. 7 kamer huis met badkamer. Mooie barn met barn-cleener. 25 stuks Holstein vee. Geen machineriën, behalve melk-machine en koeler. Vraagprijs \$28,500.00. Goed downpayment. Melkgeld meer dan \$700.00 per maand.

FARMS KUNNEN OOK APART GEKOCHT WORDEN!

JACK BYLSMA

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
 Bel LI 9-3894

Wanted:

WOMAN

to care for elderly woman with arthritis and do light housekeeping. Live in. Must enjoy the country. Located on Grand River, North of Cayuga, Ont. Call Mary Bell, 772-5275, collect, evenings.

Gevraagd:

GEbruikt AVONDMAAL-SERVIES

Brieven aan: M. Westerhof, Advent Rd., P.O. Pitt Meadows, B.C.

TEACHER

desires Jr. or Sr. High teaching position for second semester of this school year. Please write % # 1758, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

DAIRY FARM 100 ACRES

with 600 lbs. milk quota. New pig barn. Automatic gutter cleaner in both barns. 8 room home. Information Mr. S. Buma, R.R. # 4, Bowmanville, Ont. Phone 5 R 5 Orono.

LONDON, ONT.

For rent from Dec. 1964 till June 1965 furnished 2-bedroom apartment. Rent \$50.— per month, plus utilities.

Also for 2 girls: Private bedrooms. Kitchen and livingroom to be shared with 3 other girls. Close to downtown.

For more information contact Mrs. P. De Koter, 26 Duke, London. Phone 439-2783.

Lady teacher asks

ROOM AND BOARD

IN OSHAWA

if possible North side of city or on busroute. Letters to Trix Bylsma, 268 Dundas East, Belleville or phone collect 962-20560.

KERSTLITURGIEEN!

Uitgaven van de Canadian Fed. of Chr. Ref. Ladies' Societies.

Holl. liturgie "God's Belofte Ver-vuld", 1964, a \$0.10.

Eng. liturgie "The Fulfilment of God's Promise", 1964, a \$0.10.

Holl. liturgie "Van Vrede en Licht", 1962, a \$0.07.

Wilt U duidelijk in Uw order vermelden wat U wenst, en, gelijk met het zenden van money order of cheque, iets voor portokosten, en 15 cent voor exchange van cheque insluiten a.u.b.?

M. BRANDSEMA, Treas.,

Can. Fed. of Chr. Ref. La. Soc.

170 Marlboro St.

Brantford, Ont.

Broos
 REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
 Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5189

Satisfaction Guaranteed by
 Dealing Through Broos

FOR

**REMODELING KITCHENS, REC' ROOMS,
 AND ALTERATIONS**

ALUMINUM SIDING, DOORS AND WINDOWS

CALL

PETER DEVRIES

CARPENTRY HOME IMPROVEMENTS

MOUNT HOPE, ONT.

PHONE 679-4600

Hi Neighbours!

Several weeks ago a Sunday school superintendent sighed deeply over the difficulties he was experiencing in finding church members willing to give their talents and some of their time to teaching the youngsters of the congregation. It is on old complaint, and the frustrated superintendents of every church can express their views on this subject. Why is it so hard to find willing workers in this particular field of Kingdom work?

True, not every one has the ability nor the time to devote to this work, but it might also be that the willingness is lacking.

In the magazine "Readers' Digest" is an article each month by a variety of authors on: "My most unforgettable character". These articles are very interesting.

WILFRED McINTEE

Real Estate Broker

WALKERTON, ONT.

150 Acres Farm, good grass or farming, lots of running water, \$9,000.—

100 Acres Farm, large barn, good house, hydro, water pressure. Implement shed. \$14,000.—

75 Acres Farm, large barn & house, steel shed, on black top road. \$10,000.—

All these farms close to

Dutch Church Blyth.

Salesman VICTOR KENNEDY,
 Box 73, Blyth, Ont.

Bent U geïnteresseerd om een **FARM**

te kopen nu of in de nabije toekomst!

Wij hebben nog verschillende farms te koop, van 50 tot 400 acres. Sommige dichtbij Chr. school en kerk. Sommige voor \$5000.— down.

Ook kunnen wij in vele gevallen helpen bij het verkrijgen van leningen.

Voor verdere inlichtingen schrijf of bel:

Mrs. J. Wybenga

BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
 Telefoon 423-6406

Vertegenwoordigend

J. A. Willoughby & Sons
 Toronto.

**BUYING?
 SELLING?**

struik
 real estate

TORONTO • 741-4404

**LEONARD
 VERBEEK B.C.L. LL.B.**

BARRISTER AND
 SOLICITOR

of the Bar of Ontario
 and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
 TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
 741-1247 (res.)

Van Delft's Book & Gift Shop

1058 MAIN STREET W.

HAMILTON, ONT.

PHONE 528-1932

To commemorate our Fifteenth Anniversary, we announce our

NOVEMBER AND DECEMBER SALE

During this period every book in our store will be reduced 15%! Take advantage of this sale for your Christmas shopping or to buy that book you have always wanted to read.

We wish also to thank our many customers for their past patronage and we trust we may continue to be of service to you.

NOTE: Inquiries invited from Societies, Libraries etc. Special discounts for large orders.

Laan

in de Herfst

*Daar staan ze nu, de stoere bomen,
 Hun blaren stuiven in het
 rond.*

*Het groen, de loof der zomerdagen,
 Het werd de buit der najaars-
 vlagen.*

Als Goud bedekt 't de kale grond.

*Zij geven grif wat zij bezaten,
 Zij buigen voor een hoog're
 macht.*

*Maar in die donk're swarte toppen
 Daar kiemen reeds de tere
 knoppen.*

Zij weten dat de lente wacht.

G.A.

fish for food, and arrived safe and sound in Australia 70 days after his departure. Quite an undertaking even for a young man. He plans to write about his experiences and make lecture tours. These should be interesting for in every word he spoke his enthusiasm showed clearly. He had thoroughly enjoyed his adventure, although he refuses to call it such.

We cannot all do spectacular things similar to Mr. Willes, but we can develop an interest in many things, especially in worthwhile subjects. Whatever it is, give it your full attention. If it should be Sunday school teaching or similar work, don't look upon it as an uninteresting chore, you are in business with the Lord of Lords, you are doing His work. Give it a lot of prayerful study, and if you show an enthusiasm for the Saviour, your little students or young people are sure to be impressed by it. It is even doubtful who will receive the most satisfaction, you or your listeners.

Dear neighbours who teach or plan to do so, may God bless you all in this wonderful work, and if you have been asked to help out, don't decide too quickly that you are unable. You may be surprised how rewarding the work becomes as you study the Bible. You will never regret it.

Greetings from

YOUR NEIGHBOUR.

Wie zijn vrouw lief heeft . . .

brengt haar naar

Wilbe's Old Mill

U vindt daar een fantastische collectie GESCHENKEN van over de hele wereld. Houtwerk van Spanje; oud koperwerk van Holland, Engeland en Egypte; glaswerk van Venetie. Prachtige sortering vazen van Canada, Holland en Duitsland, en schattige Koala Beertjes van Australie. Vergeet niet onze enorme collectie

GRAMMOFOONPLATEN (ook in stereo)

Vervolgens zag U nog nooit zo'n collectie Boldoot parfums, fijne toiletzeep en eau de cologne in mooie luxe verpakking, alsmede Bonbons voor de meest verfijnde smaak.

Practische geschenken? Natuurlijk! Onder meer schitterende TAFELKLEDEN en heerlijk warme WOLLEN DEKENS.

HET ADRES?

Gray 8 Shopping Plaza in Stoney Creek

Phone 664-6244

Beroepen
te Toronto, Ont. (Rehoboth), J. Kuntz te Owen Sound, Ont.
te Telkwa, B.C., C. W. Tuininga te Ladner, B.C.

Aangenomen
naar Hessel Park Champaign, Ill., als Home Missionary, B. Boelens te Saskatoon, Sask.

Bedankt
voor Bellevue als Home Missionary, R. Graves te Zeeland, Mich.
voor Peers, Alta., C. Padmos te Bowness-Montgomery, Alta.
voor Renfrew, K. Hart te Peterborough, Ont.

UIT AUSTRALIE

Prof. Dr. J. A. Schep, Hoogleraar aan the Reformed Theological College te Geelong, Australië, heeft eervol emeritaat ontvangen. Een reis naar Nederland is het eerste wat op het program staat, waar Prof. en Mevr. Schep zullen blijven tot september 1966.

Prof. Schep was de eerste predikant die naar Australië ging, toen de Ref. Churches nog niet gesticht waren. Tien jaar heeft hij gewerkt aan de opleiding van eigen predikanten voor Australië en Nieuw Zeeland.

Trinity Christian School, Burlington, Ontario

On September 8th, Trinity Christian School opened its doors to 71 pupils. The eight grades are staffed by Miss Viasser, principal (formerly principal of Timothy Christian School, Toronto), Mr. H. Vriend and Miss N. Witvoet. The official opening took place on November 4th, in the Strathcona Presbyterian Church. Guest speaker for the evening was Mr. D. Farenhorst (editor of Calvinist-Contact).

Our enrolment now stands at 75. We, the teachers and the pupils, are thankful for the beautiful facilities the Burlington School Society has provided for us. Above all we thank God and pray for His guidance and blessing in our endeavour to provide a God-centered education for our children. N.W.

DUXBURY TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4250
Agent Canadian National Railway

Kaneel en Kruid-ONTBIJTKOEK

Zeef door elkaar, zet het dan apart... 4 koppen voorafgezeefde bloem voor alle doeleinden geschikt, ¼ theelepeltje kaneel, ¼ theelepeltje nootmuskaat, ¼ theelepeltje gemalen kruidnagel.

Opwarmen... ¼ kop melk.
Roer er in... 6 eetlepels Blue Bonnet margarine of boter, ¼ kop korrelsuiker, 1½ theelepeltje zout.
Laat het afkoelen totdat het lauwwarm is. Intussen, Meet in een kom af... ¼ kop lauwwater.
Roer er doorheen... 2 theelepeltjes korrelsuiker.

Bestrooi met de inhoud van... 2 pakjes Fleischmann's snelrijzende droeg gist. Laat het 10 minuten staan. DAN grondig roeren. Roer er het lauwe melkmengsel in.

Roer er in... 1 ei en 1 eidozier, goed geklopt, 2 koppen gekruide bloem. Klop totdat het smeuig is.

Roer er de overblijvende 2 koppen gekruide bloem in en, indien nodig, voldoende voorafgezeefde voor alle doeleinden geschikte bloem, (ongeveer ¼ kop), om een zachte deeg te vormen.

Stort het deeg uit op een licht gebloemde plank of doek. Kneed totdat het smeuig is en elastisch. Plaats in een ingevette kom; bestrijk de bovenkant met zachte margarine of boter.

Bedek. Laat het op een warme plek rijzen, vrij van tocht, totdat het in omvang verdubbeld is — ongeveer 1½ uur.

Sla het deeg plat; stort het over op een licht gebloemde plank of doek. Vorm het in een 18 inch rol; snijd met een scherp mes in 12 stukken van 1½ inch. Maak er ronde ballen van; plaats ze naast elkaar op een ingevette 7x11 inch pan. Bestrijk de bovenkant met zachte margarine of boter.

Bedek. Laat het rijzen op een warme plek, vrij van tocht, totdat het in omvang verdubbeld is — ongeveer 1 uur.

Klop totdat het schuimt... 1 eiwit, 1 eetlepel koud water. Strijk het aan het gerezen deeg. Bestrooi met een mengsel van ¼ kop stevig gepakte bruine suiker, 1 eetlepel vooraf gezeefde bloem voor alle doeleinden geschikt, 1 theelepeltje kaneel, 1 eetlepel Blue Bonnet margarine of boter, gesmolten.

Bak in een vooraf verwarmde, matig hete oven (375° F.), 40 tot 45 minuten. Indien U een glazen oven gebruikt, verlaag de oven-temperatuur tot 350° F.

WANNEER U THUIS BAKT
GEBRUIKT DAN FLEISCHMANN'S OM ZEKER TE ZIJN

INGEZONDEN

De A. R. S. S.

Heeft U de advertentie ten bate van de ARSS in het vorige nummer gezien en nauwkeurig gelezen?

Als President van de ARSS ben ik veel dank verschuldigd aan verschillende zakenmensen in en rond Toronto, die gezegd hebben: "We laten de ARSS nu niet in de kou staan." Niet minder dankbaar ben ik voor het artwork van Mr. Bill Hart als zijn donatie voor onze organisatie, die tegenwoordig zo dikwijls onder vuur genomen wordt door een niet steeds gerechtvaardigde kritiek. Ik wil hier Mr. Hart bijzonder prijzen voor het sprekende en wel-sprekende symbool, dat hij voor onze vereniging heeft ontworpen. Het is inderdaad de enige en volle bedoeling van de ARSS de wetenschap te dienen bij het licht van het Woord. In het licht van deze vlam zien wij het kruis van Christus. Daaraan klemt de ARSS zich vast, omdat wij dat belijden als "de kracht Gods en de wijsheid Gods" (1 Cor. 1:24). Dat kruis van Christus is voor de ARSS niet maar een symbool, maar grondslag en richting; dus een vlag, die de landing wel degelijk dekt. En wat door die vlag niet gedekt mocht worden, kan als nutteloze ballast overboord geworpen worden.

Mocht U onze advertentie niet gezien hebben in het nummer van CC van 6 November niet bewaard

Every Protestant a Huguenot Cross

Available in different sizes and prices
For an ideal Christmas present ask your local agent or write

HUGUENOT CROSS CANADA

P. O. Box 787
ROCKY MOUNTAIN HOUSE, ALTA.

hebben, dan kan ik U meedelen, dat we deze advertentie zullen herhalen in ons volgende nummer. Daarna zullen nadere mededelingen volgen over het werk dat de ARSS doet.

Voor ons werk vragen wij Uw steun.

We hebben \$5000.- dringend nodig.

Als president van de Association for Reformed Scientific Studies doe ik hier een beroep op U. Als U van oordeel bent dat onze vereniging toch belangrijk werk doet in God's koninkrijk en dat we de ARSS nodig hebben, ondanks haar fouten en gebreken, zendt ons dan Uw gift, Uw teken van bemoeiding en vertrouwen, en bidt voor ons dat wij te allen tijde mogen wandelen in het licht van de Lamp van het Woord, "tot in den doot".

Allen die zich als lid of als associate member willen scharen in onze gelederen, verzoeken wij zich te richten tot ons bureau voor de nodige inlichtingen en formulieren. Het adres is: 729 Upper Gage Avenue, Hamilton, Ont.

Van alle giften die wij ontvangen in welke vorm ook, cash, cheque, money order of nog anders, zullen we hier in Calvinist-Contact van tijd tot tijd getrouw verslag doen. Bovendien ontvangt ieder die ons helpt een "receipt" direct vanuit Hamilton, van ons kantoor. Schrijf dus naar ons adres, dat ik nog eens herhaal: ARSS, 729 Upper Gage Avenue, Hamilton, Ont.

Hartelijk dank voor Uw meeleven en ik hoop dat ik spoedig terug ben met een bemoeigend rapport.
R. Kooistra

CONGRATULATIONS

On Saturday, October 17th, 1964, Ann Snyder, daughter of Mr. and Mrs. T. Snyder of York, Ont., and William Vandenberg, son of Mr. and Mrs. J. Vandenberg of Vinemount, Ont. were united in marriage in the Mount Hamilton Christian Reformed Church. The Rev. G. J. Hoytema officiated.

OP REIS?

U VAART
(of VLIEGT)
HET BEST
MET

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada

543 Brant St.,
Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags
tot 9 u., zaterdags tot 6 u.

Tel. Burlington: NE 4-1813
(24 uur)

ALS NIETS U HIELP

zijn wij er nog. Wat wij met onze onschad. geneeskruiden reeds 38 jaren bereikten, is onvoorstelbaar. Verdovende middelen genezen niet, kunnen wel fatale gevolgen hebben. Versmaadt niet wat ons in de natuur geboden wordt. Verz. desgew. in blanco verpakking. Broch. en inl. gratis.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. a \$18.00 bij vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Weetersingel 40, Groningen, Ned.

Laudate Dominum Choral Society

The history of the Laudate Dominum Choral Society dates back to January 1960. A group of twenty-four enthusiastic singers joined to compete in the Chatham Kiwanis Music Festival the following March. The results being very gratifying, the group continued to sing, and was organized as a choir later on with Mr. John Postma as director.

This choral group is not a church choir, but consists of people from various churches throughout the city.

Laudate Dominum will present its first Fall Concert on Thursday, Nov. 19, at 8 p.m., in the Christian Reformed Church on Tweedsmuir Ave. East, Chatham, Ont. Guest artists will be Mrs. Harvey Nemes (nee Ingrid Koop), Toronto, Mr. R. Koopman, Windsor, soloists. The Radio Quartet of the Mennonite Brethren Church, Leamington, and Miss Rebecca Wicks, outstanding young pianist from Dresden. Admission free.

Hoe een N.H.A. Mortgage U kan helpen bij het kopen van Uw eigen huis

door Frederick J. Terrence

(Can. Scene) — Canada heeft het gemakkelijk en eenvoudig voor u gemaakt een huis te bouwen of te kopen voor uzelf, en wel door het uitvaardigen van een opmerkelijke wet, de z.g. National Housing Act. Deze wet, gewoonlijk de N.H.A. genoemd, is een van de meest verrijkende wetten die ooit zijn uitgevaardigd in het belang van mensen, die verlangen naar een eigen huis.

Het meest kenmerkende van deze wet is dat het de koop van een huis mogelijk maakt tegen een zeer lage eerste betaling en de uit de aankoop van een huis voortvloeiende kosten van terugbetaling, rente op de hypotheek en belasting op onroerende goederen doet samenvatten in een vaste, maandelijke betaling, die niet veel hoger is dan u anders aan huur zoudt moeten betalen.

Een eenvoudige omschrijving van N.H.A. is, dat de regering borg staat voor de hypotheek op uw huis. Daaruit volgt dus, dat de verzekerings- en andere door het rijk gevestigde maatschappijen, die u het geld voor uw huis lenen, geen enkel risico nemen. Daardoor kan onder gunstige voorwaarden de koop worden afgesloten. Goedgekeurde geldschietters kunnen tot op 95 procent van de leenwaarde van een nieuw huis voorschieten. Het huidige rentetarief voor een hypotheek van de N.H.A. is 6¼%, hetgeen beaalt niet hoog is voor dergelijke leningen.

HOLLANDSE SCHEURKALENDERS

Maranatha, Honigdruppels, Kruimkens van 's Heeren Tafel \$1.75.
Oranje Kalender \$1.25, Daily Man-na Calendar \$2.35.
Seven Star Diary Refill (Success Agenda) \$2.69.

Voor Uw familie in Holland: "Beautiful Canada" kalender. Stuur ons \$1.25 en het adres en wij zorgen voor de rest.
Christmas Cards met text, \$1.10 postpaid.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON ONT.

De N.H.A. Act is van groot belang geweest voor letterlijk honderdduizenden Canadezen, zowel nieuwelingen als oudgedienden, die onder de voordien bestaande hypotheek- en financieringscondities nooit in staat geweest zouden zijn om in het bezit van een eigen huis te komen.

Indien u in de positie bent om een N.H.A. huis te kopen, dan raad ik u aan een vertrouwde notaris in de arm te nemen. Het eigendomsrecht moet nagevoerd worden om

te zien of er geen verborgen schulden op zitten, zodat u aanspraak erop duidelijk vaststaat.

Verzeer u bij de keuze van een bouwverzekering, dat u een goed vakman kiest. Neem er de tijd voor, uit te vinden in hoeverre hij betrouwbaar is en hoe hij er financieel voorstaat.

Ik kan u verzekeren, dat er geen groter plezier is dan om als gezin met elkaar een nieuw huis te bouwen, alle plannen te maken, zich voor te stellen hoe het te gebruiken, de tuin te ontwerpen en steeds weer verbeteringen aan te brengen, kortom, een huis te bezitten.

Uw nieuwe land, Canada, heeft zeer effectief N.H.A. opgezet, om iedere Canadees in staat te stellen een eigen huis te kopen, zonder daar eerst een vreselijk hoog bedrag voor een eerste betaling voor bijeen te moeten brengen, zoals dat vroeger het geval was; en zij heeft de kosten van het bezitten van een huis teruggebracht tot een eenvoudige maandelijkse betaling van een bedrag, niet of slechts weinig hoger dan de huur.

Een aspect van dit alles valt in het bijzonder in het oog; terwijl de regering van Canada alles in het werk heeft gesteld om u veel eerder dan u ooit voor mogelijk had gehouden, in uw eigen huis te wonen, heeft zij toch geen enkele onredelijke beperking gesteld. Voor uw eigen bescherming moet uw huis aan bepaalde voorschriften voldoen en ieder begrijpt, dat men een redelijk inkomen dient te hebben, voor men kan gaan proberen een N.H.A. te gaan kopen.

U kunt uw nieuwe huis bouwen zoals u het zelf wenst; u kunt een stuk grond kopen, waar en hoe u wilt; de Canadese regering helpt u eenvoudig met de financiële zijde, om u te helpen, mede-eigenaar te worden in dit prachtige land, dat u als uw toekomstige woonplaats hebt gekozen.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

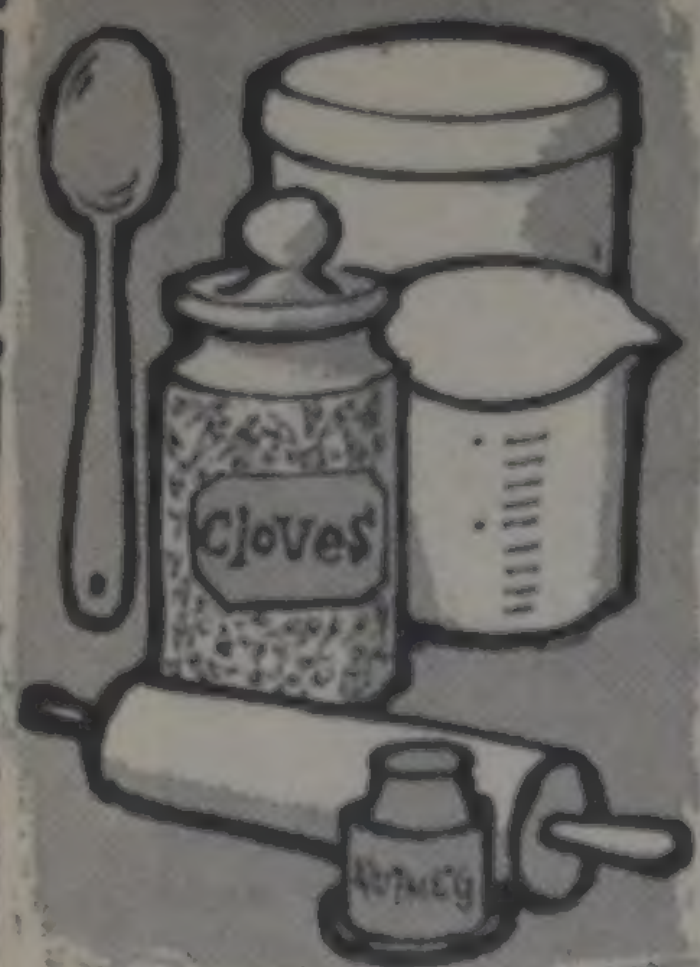
ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES:

Alsof U ze zelf gebakken heeft!

Heus, als U VOORTMAN'S speculaasjes koopt, kunt U die de meest verwende bezoeker presenteren. Ze zullen zich afvragen of U die zelf gebakken heeft.

Iedereen merkt direct dat dit niet zomaar gewone cookies zijn. Wat VOORTMAN'S bakt, bakt VOORTMAN'S goed.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

VOORTMAN'S speculaas wordt gemaakt volgens een recept dat al meer dan 100 jaar gebruikt wordt.

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

ONE WAY

WEGBORDEN VOOR UW BESCHERMING

DIT BESCHERMT U EVENEENS

De Goodyear Diamond is het teken van het allerbeste in banden en banden service. U zult het overal in Canada, waar U ook rijdt, aantreffen.

Goodyear heeft banden vervaardigd zolang als men ze nodig heeft gehad. Goodyear heeft over de jaren een benijdenswaardige reputatie verworven voor kwaliteitsproducten en coulante bediening.

Voor de beste waarde in banden voor Uw auto, vrachtauto of traktor gaat de handelaar, die de Goodyear Diamond uitstalt, bezoeken. Hij heeft al de maten en soorten banden die alle merken voertuigen passen. Hij biedt U Goodyear kwaliteit, gegarandeerde bescherming en de ultieme veiligheid aan. Zijn prijzen zullen U aanstaan — ze beginnen zo laag als \$12.95.

The Goodyear Tire & Rubber Co. of Canada, Ltd.,
New Toronto, Ontario

Beelden uit het Oude Canada

De Pramen van de Red River in Manitoba

door John F. Hayes

(Can. Scene) — Er was geen vuiltje aan de lucht op die zonnige morgen in juli, 1872, toen de twee stoere, bruingebrande mannen zich met hun lange, vierkante schouw de trage Red River lieten afzakken. Het ruw in elkaar getimmerde vaartuig was hoog opgeladen met provianderingen, het geheel met een stuk zeildoek afgedekt, dat aan de dolboorden was vastgebonden. De stroming van de rivier zorgde voor de drijfkracht. Nu en dan slingerde het wat heen en weer, als een draakolk het naar rechts of naar links probeerde te doen draaien, maar de bootman aan de achtersteven slaagde er toch in, de boeg steeds stroomafwaarts gekeerd te houden. Zijn metgezel stond voorin de boot, zijn ogen onafgebroken op het water voor hem gevestigd. Plotseling voor er een dofse trilling door het vaartuig, de achtersteven begon te slingeren en de boot helde gevaarlijk over. "We zitten op een zandbank!" schreeuwde de voorste. "Hou ze, Sam, ik ga er uit!" Terwijl hij dit riep, greep hij een stevige paal en in een oogwenk was hij in het water. Dat reikte hem slechts tot de knieën! De paal werd onder de praam gewrongen, hij zette zijn schouders eronder en tilde met alle macht. Het rivierwater kolkte onder het vaartuig, terwijl het langzaam, centimeter voor centimeter naar dieper water schoof. Plotseling was het los en als een zware balk dreef het weg. De man in het water greep naar de dolboorden, terwijl het water tot aan zijn nek rees, voor hij ze kon bereiken. Hijgend hees hij zich naar binnen en terwijl de stuurman zijn volle gewicht op de lange roeiriem gooide om de boot weer in de juiste koers te krijgen, trok zijn metgezel droge kleren aan. "Wat een rivier," mompde hij, "je weet niet of hij twee voet of twintig voet diep is met al die modder!" En terwijl hij zijn voeten in een droge broek stak: "Denk je dat we dat spul ooit in Winnipeg zullen krijgen, Sam?"

De stuurman aan de achtersteven glimlachte. "Natuurlijk!" antwoordde hij, "nog een paar mijl en we zitten in diep water."

"Dit vrachtvaar is geen werk voor een wagenmenner," bromde de ander, terwijl hij zijn uitgewrongen kleren in de zon te drogen hing.

"Toch is het beter dan niets," was Sam's antwoord. "En onze koopwaar zal in Winnipeg een flink prijsje maken." Er twinkelden pretlichtjes in zijn ogen toen hij verder ging. "Ik ben anders wel blij, dat jij kunt zwemmen, hoe vaak heb je ons nu al van die verwenste zandbanken los gekregen?"

"Geef mij maar een stoet wagens," was het antwoord.

"Hun tijd is voorbij," zei Sam eenvoudig. "Die tijd is voorgoed voorbij." En dat was waar. In die dagen, nauwelijks 90 jaar geleden, konden Winnipeg en het westen van Canada vanuit de rest van Canada slechts via de V.S. worden bereikt. Wel waren er nog kanoroutes, maar die waren zeer gevaarlijk. Nog slechts enkele maanden tevoren hadden regelmatig honderden z.g. Red River Carts de weg van Winnipeg naar het zuiden gereden, grote hoeveelheden provianderingen mee terug voerend in ruff voor de huiden van de Canadese pelsjagers. Toen werd er een wet uitgevaardigd, waarbij het verboden werd, goederen door de V.S. naar Canada te vervoeren zonder een speciaal contract en vergunning. En voor een groep wagens was het onmogelijk een vergunning te krijgen. Aan hun bestaan was dan ook onmiddellijk een einde gekomen.

De inkt van deze wet was nog niet droog, of een Amerikaanse stoomboot, de "Selkirk" verscheen op de Red River... de enige vrachtvaarder met vergunning. De kooplui in Winnipeg waren wel gedwongen de belachelijk hoge vrachtprijs te betalen, anders zaten ze zonder goederen. Ze hadden eenvoudigweg geen keus... en betaalden. Maar de honderden wagenmenners, die door dit geval zonder werk waren gekomen, ontdekten, dat goederen die in de V.S. waren gekocht, zonder enige beperking Canada konden worden binnengebracht. Het waren ondernemende mensen, gereed iedere nieuwe kans aan te grijpen. Ze haastten zich dan ook naar Moorhead, aan de oever van de Red River in Minnesota. Daar werden haastig platgeboomde, vierkante vaartuigen in elkaar getimmerd,

met hout van houtzagerijen daar in de buurt. Deze werden hoog opgeladen met proviandering, de haven van Moorhead uitgeboord, en de snelle stroom van de Red River deed de rest. 260 Mijl dreef de rivier deze "flatboats", zoals ze genoemd werden, voort, totdat ze aan de voet van Portage Road in Winnipeg konden aanleggen. Hier werden ze naast elkaar vastgebonden, met brede planken ertussen en versierd met vrolijke lampionen. Een gezellige marktdrukte begon, met de verschillende kooplieden door elkaar roepend en hun waren aanprijzend. De echte kooplieden van Winnipeg klaagden hevig, naarmate het leger van deze amateurverkopers op hun drijvende winkeltjes groeide, maar deze dappere "flatboatmen" voorzagen Winnipeg van goederen tegen redelijke prijzen totdat concurrerende stoombootmaatschappijen de vrachtprijzen tot meer normale tarieven terugbrachten.

Deze korte periode dat de flatboaters hoogtij vierden op de Red River is typerend voor de ondernemingsgeest en de energie van de mannen die ons land hebben opgebouwd. De herinnering aan hun lompe, onhandig in elkaar gezette vaartuigen zal een symbool blijven van het oude Canada.

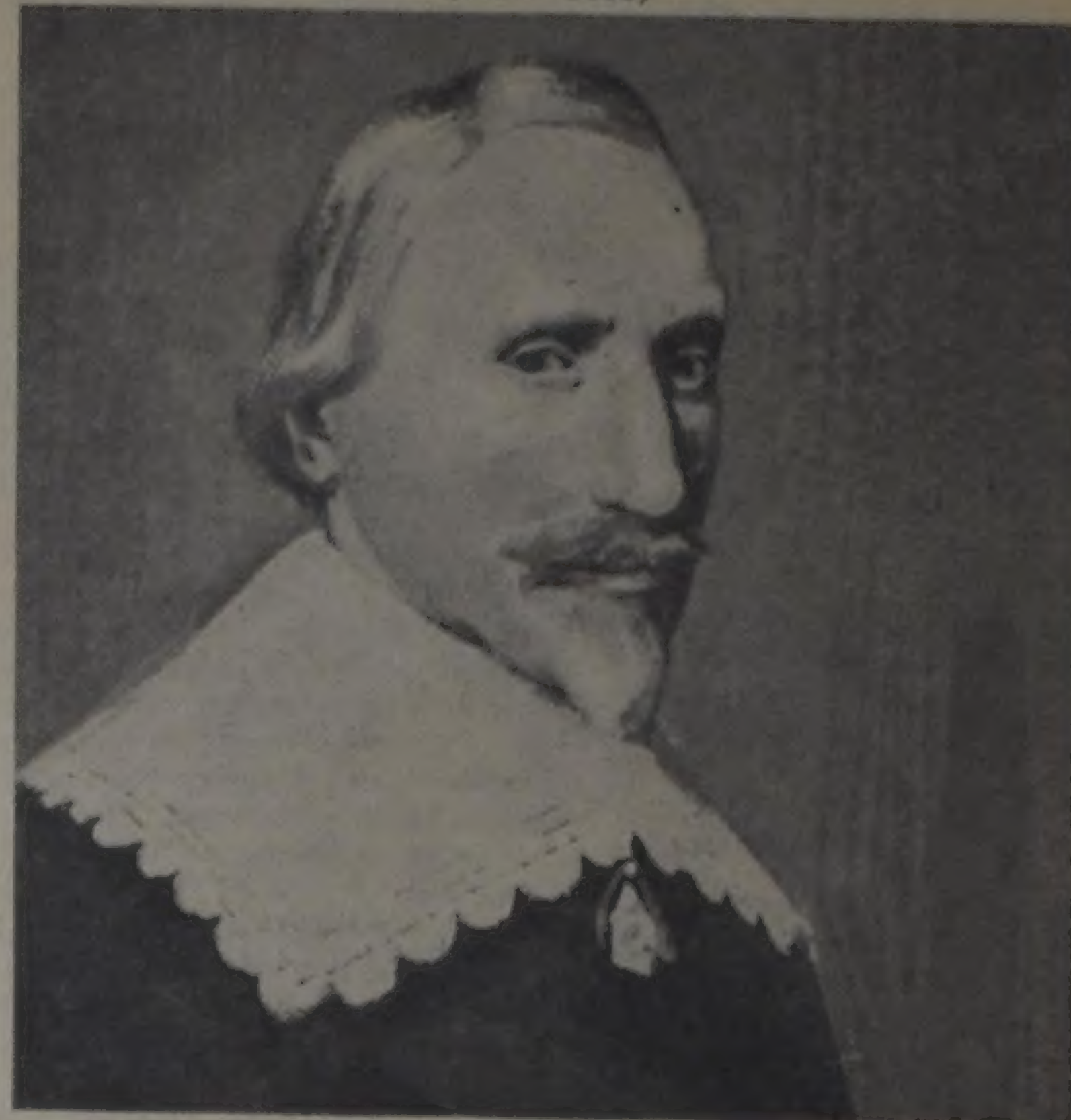
Nederlandse eigendommen op Nieuw Guinea

Als gevolg van een overeenkomst tussen de regeringen van Nederland en Indonesië van augustus 1962, is er thans een commissie uit beide regeringen gevormd, die zich zal bezighouden met de rechten van hen, die onroerend goed bezitten op Nieuw Guinea.

Degenen, die rechten menen te hebben op onroerend goed op Nieuw Guinea kunnen zich schriftelijk melden bij het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, Plein 23, Den Haag, Nederland. Indien zij hun naam en adres opgeven, onder vermelding "Rechten West Nieuw Guinea" zal hen een formulier worden toegezonden, dat zij ingevuld dienen terug te zenden voor 31 december 1964.

Jacob Cats

(1577—1660)

De Scotiabank begroet Jacob Cats, advocaat, pensionaris, raadspensionaris en beroemd schrijver van de Hollandse "Gouden Eeuw". Zijn epische werken, verhalen en gedichten, allemaal in eenvoudige taal geschreven, bevatten een schat van praktische levenswijsheid en werden gelezen tot ver buiten de grenzen van Nederland. Hij werd liefhebbend "Vader Cats" genoemd.

Denkt U erover om een reis naar Holland te gaan maken?

P.S.P. zal U helpen om daar te komen. Het antwoord is met spaargelden die op het leven verzekerd zijn, daarbij gebruik makend van het Persoonlijk Waarborg Programma van de Scotiabank. Bepaalt Uw bestemming. Bereikt het met maandelijkse stortingen. Vraagt vandaag nog naar dit plan.... bij Uw vriendelijke Scotiabank.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

GA ENGELS OF FRANS LEREN

Niets is voor U belangrijker dan het zo gauw en zo goed mogelijk leren beheersen van de taal der door U gekozen woonplaats — Engels of Frans. Dit is van vitaal belang voor Uw succes en voor Uw geluk hier in Canada.

- door Frans of Engels te leren zult U veel gemakkelijker vrienden maken, makkelijker zaken doen in winkels of kantoren, en beter voordeel kunnen trekken van de aan U, als lid der gemeenschap, ter beschikking staande diensten - -
- als U Engels of Frans spreekt zullen Uw kwalificaties en ervaring een werkgever meer waard zijn - -
- in allerlei soorten werk hangt promotie voor een groot deel af van het al dan niet vloeiend Engels of Frans kunnen spreken, lezen en schrijven - -
- als U goed Engels of Frans spreekt kunt U veel makkelijker allerlei technische cursussen volgen om Uw kwalificaties te verbeteren - -
- U moet voldoende kennis van Engels of Frans hebben om Canadees staatsburger te kunnen worden.

In de meeste plaatsen worden Engelse of Franse avondcursussen gegeven. Voor inlichtingen hieromtrent, stelt U in verbinding met het hoofd van Uw plaatselijke school, de naaste burgerschaps- of immigratie-ambtenaar, Uw priester of dominee, of het bureau van dit blad.

Waarom niet vandaag nog?

René Tremblay

RENÉ TREMBLAY,
Minister van Burgerschap en Immigratie.

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

WHERE CHRISTMAS BEGINS

Zacharias.

The man has never been very popular among Bible-readers. We can usually bring up more sympathy for Elizabeth than for her husband. And we have good reasons apparently. After all, Zacharias received such a wonderful message from heaven, and his response was unbelief. Moreover, it seems that the attitude of this man does not fit into the framework of Christmas. Think of the shepherds. They did not doubt for a moment. They went "with haste" to see the miracle of which the angel had been speaking. And think of Simeon, and of Anna. These people blend nicely into the Christmas-story. But Zacharias?

Yet we want to notice a few things in and around Zacharias. He was of priestly blood, and so was his wife Elizabeth. The couple was childless. To be childless was almost a shame in Israel at that time, even though the people did not have it in their own hand, like it seems to be today. Together they bore this burden. It was their personal and private grief. However, the angel Gabriel did not appear to them in the privacy of their home, but in the public temple. Is this not a little strange? The temple was the culmination-place of the cultus and the culture. Was this the place to bring such a private and intimate message?

There was another noteworthy point. There was nothing special about the fact that the priests of Abia had to serve in the temple. In former years David had arranged the priests in groups of twenty-four. Of these groups or "clans" Abia was one. Zacharias belonged to Abia's group and thus it was normal that he had to do his duties as a member of the group. However, it was special in that, just at that time, he had to burn the incense. He had to enter into the holy part of the temple, to pray for the people of God, and then to burn this incense by way of dedication of the children of God. This was a privilege, which befell a priest only once in his lifetime.

Here is the picture: the priest Zacharias, the officebearer, occupied with the prayer

ZACHARIAS IN THE TEMPLE

Woodcut by Christoffel Overvoorde

for and the dedication of the people of God, and therefore in the full occupation of his office, suddenly sees the angel Gabriel next to the altar. No, not in his apartment, but next to the altar.

See this man, concentrated on what he is doing, intensively carrying out this important work, which came to him only once in his life, acting as the mediator between God and His children, this man sees the angel and hears him say: "Don't be afraid, your prayer has been heard, and your wife will give you a son!"

The Christmas story begins with something very personal. Very personal indeed, but not apart from the office in which God has placed man. Very personal, but not isolated from the people of God. To the contrary, it came to him in the execution of his Divine office, standing between God and man.

But very personal nevertheless. Zacharias and Elizabeth were both old. They had reached the end of their lives. They were almost

finished with their earthly service to God, so they thought. And hear now! Zacharias you will receive a son! The Lord knows that you have given up hope, that you have thought that prayer does not help. But real prayers do not find their origin in man, real prayers are sent from heaven and are put into your heart, in order that you would offer them to heaven again. Sanctified by the Holy Spirit such prayers are put in their right place in that great work of salvation.

Real prayers are incense for God!

Zacharias, you will have a son, and this son will be the herald for the Son of God. Zacharias, your son will be used by God to bring the people on their knees again, he will be instrumental so that the people of God will be made ready for the LORD! Such will be your son, Zacharias!

Who could believe such a thing? Listen: God is coming down to redeem His own, to fulfil His promise which He made to the fathers ages ago. Is this true? Does this become reality now? God, are You coming?

And did You say that my wife and I will be instrumental? We? How can this be? God's coming does not happen overnight, does it? It has lasted for ages already, and would it now come all of a sudden? Elizabeth and myself, we didn't think we would see it in our lives anymore. Look Gabriel, we are almost at the end, we won't have children anymore.

Will we blame Zacharias? Because he did not expect great things from the Lord? How great — yes, indeed, how great — are the things we expect from the Lord? Is not this exactly our own failure that we do not expect great things from the LORD? After all, of Zacharias and Elizabeth it is said that "they lived uprightly before God, blamelessly walking in agreement with all the commandments and injunctions of the LORD". (Berkeley). Many of us would not dare to think that this could be said of us. For these people, at least for his man, such a message was too great. Of course, this does not mean to excuse Zacharias' unbelief. But it is understandable that he could not comprehend such a great thing, which was about to happen in his very own private life.

Yet this is Christmas!

Zacharias was probably thinking of the Messiah in terms of the deliverance of the nation of Israel as such. What he could not believe was, that Christmas starts with a very personal and intimate involvement.

When we think of Christmas we consider the peace on earth, the brotherhood of mankind, and many more great things around us. However, Christmas starts very deep inside, at the bottom of our very heart and in the uttermost corners of our being. We may, we have to expect great things if we believe the message of God. Because it is overwhelmingly great, and unknown things will happen in us — just as it happened to Zacharias — if we may see that our lives, no matter whom we are and where we are, are placed in the framework of the redemption of the universe. Redemption of the universe begins to take shape in the redemption of our own self. D.F.

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY
PROF. DR. J. WATERINK

CAN YOU SAY, "NO!"?

It is very difficult for parents to say no to their children if they want something very badly, something which actually isn't very good for them. Many parents will say: "Oh, it's so hard to say no."

"It only causes trouble if you say 'no'. Perhaps the child will cry; and spoil the atmosphere at home." And father and mother can't be bothered to refuse them, they have so much to do yet.

• • •

If someone asks me if that is so bad, I might answer "maybe not in itself".

But the trouble is that you can't keep these things by yourselves. Because everything you do in your life has certain consequences.

Giving in to incorrect desires of the child may not mean too much today.

But it may mean that tomorrow it will be more difficult to say no, and if you then give in again, then before long he will fly into a tantrum if it is absolutely necessary to refuse him something.

The child isn't used to hearing "no" and is under the impression, that whatever he wants, he may do.

It usually starts with insignificant incidents.

I know of a case, which I would like to quote as an example.

Mother found it very cute, that her 3-year-old boy, whenever she was pouring tea, started to say: "I tea too". There was nothing against that in itself. He usually got a cup of tea.

But a few weeks later mother again thought it very funny, when at a given moment he would say: "I put sugar in myself". And instead of one spoonful he would

take two. The next day he wanted to put sugar in his tea again by himself. And in order to keep the peace mother agreed.

Six weeks later it came to a point, that he put four spoonfuls of sugar in his tea. And if mother tried to pour the tea for him, he would say: "I don't like that". When mother tried it again, and he didn't want it, she didn't give it to him, but instead he poured his own tea with the amount of sugar he preferred. Mother let it go at that, and said: "sugar is good for his muscles" (actually a lot of nonsense with which many parents cover up their child's sweet tooth).

A few months later little Georgie had taken over possession of the cookie jar. He started by taking the cookies he liked best, before anyone else had taken any. And before long he was not only the first but also the last.

When after a year or so Georgie became sick, the doctor said he was too big and heavy for a boy his age, and asked mother whether or not Georgie ate a lot of sweets, mother said: "Well, you see doctor, he eats very little at mealtime, so that I let him have extra sugar in his tea and cookies in between meals." The doctor said: Don't give him any more cookies, and put a normal amount of sugar in

his tea, that will have him eating better at mealtime."

Mother tried it for one day, then bedlam broke loose. Georgie put everything topsy-turvy.

That was the consequence of giving in the first time.

When mother should have said "no", she didn't, and now she couldn't anymore.

• • •

We are not concerned with the question, whether or not there are more Georgies who crave sweets.

The question is: how such leniency affects the life of such a child, towards the time it will become an adult, and when it is an adult.

One of the greatest dangers is, that they cannot accept disappointments. They want to have, that which they want.

If they desire something, then they must have it by all and every means possible.

If they receive "no" for an answer, they will go into opposition. If something is forbidden, they will look for dishonourable motives in the person who forbade them.

There are many psychologists, who think the following holds true. The authority, who says "no" for the simple reason that it is not allowed, arouses protest and resistance.

I don't wish to discuss the character of the authority, but I do wish to speak about the fact, that these children when they reach adulthood are in danger of becoming terribly unhappy, because life does bring disappointments. Life is not an oasis, in which the sun always shines, and where even temperatures prevail, a sort of "land of plenty". Every person will experience disappointments in life which must be borne and overcome. Pain and sorrow is a part of everyone's life.

Then the big question is, how do we bear all this?

They, who as a child have learned that "no" is said to them, and that "no" means "no", will also have learned how it is, when you don't get something you want very much.

For this type of disappointment we have invented a brand new word. The word "frustration".

It is my conviction that that word is not at all properly used in all instances. The word "frustration" may be used, when on good grounds you may have ex-

pected "yes" and got "no" as an answer. If father, for instance, promises his son to take him out the next day, and when that day comes father says: "I've thought about it, but I think I'd rather stay home", then that child is frustrated. But I'm convinced that the term is used wrongly, when you say, that a child wishing a cookie just because he wants one, and is refused because he doesn't usually get a cookie, is frustrated. Because the average child, who is not used to getting cookies at all times, will find it difficult to ask for it, and if mother says, if he asks anyway, "Well, of course not, why should you have a cookie now?", will not be in the least disappointed: because he had expected mother to say "no". This child has learned that everything you want doesn't always necessarily materialize.

See, this is the background of the dangerous situation in which parents, who cannot say "no", bring their children later in life. As adults they are unarmed to meet disappointment which will arise.

• • •

And then there will come real disappointments. Some happenings in life really cause pain. One can be treated by certain people in a manner, which one will undergo as utterly disappointing; even situations, in which one gets the feeling to have been treated incorrectly and unjustly.

A short time ago I experienced the case of a man, of whom it was well known that he was entrusted with a lot of secrets, and

who knew how to keep them. His friends were aware of the fact, that he had never mishandled the confidences entrusted to him.

But when at one time he had someone with him — a good friend — who was undertaking to go into important business, the friend said: "Yes, I'm keeping that a secret, I can't tell you more about it, because I don't want people to start talking about it". And yet the man was somehow connected with the business of his friend.

In a moment like this it mattered, whether or not he could bear the somewhat offending disappointment.

If he raised a ruckus, it would prove that he saw himself too centrally. He must know in cases like these that life is full of such disappointments.

And true life's happiness of every Christian, and I may say of every man, is inconceivable without knowing how one must receive

(Continued on page 10)

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 8

THE UTTER FOLLY OF IDOLATRY

Jeremiah 10

BACKGROUND NOTES

Every nation is known by the gods it serves. In its worship, whether conscious or unconscious, it advertises the convictions by which it lives. Nor should we expect anything different. Every man is a religious being. If he refuses the true and living God, he fashions for himself an idol.

Too often we regard idolatry as silly child's play. Perhaps, if we were wiser, we would take the idolatry of both past and present ages more seriously. For in this idolatry men not merely reflect their ideals and ambitions; they bend every effort to make the gods they worship great. What are some modern idols? How is pleasure, wealth, false philosophy, science, fashion, etc. served? Does the world shame us as Christians by showing greater zeal for its gods than we do for our God?

Much more is at stake, however, in worship than the response of men. This Jeremiah recognized and therefore he prophesied. In all this he saw something of the struggle between God and the devil for the mastery of men's lives; something of the conflict between Christ and antichrist. This battle of his day goes on through the centuries, until in the last days Gog, Magog and the nations will rise up with all the powers at their disposal against the Lord Christ. And in this struggle all men, whether they know so or not, are involved. They are fighting on the one side or the other. And now Jeremiah, having already warned the people so frequently against the ruin which awaited those who turned against the covenant God, brings a striking message. In it he contrasts God with the idols. Throughout he demonstrates the utter folly of serving idols. It is fighting on the losing side. It therefore must bring sorrow, shame and death. For the battle is the Lord's. He has gained the victory. This Jeremiah believed on the basis of the promises. This we have seen in principle fulfilled in the victory of the Lord Jesus Christ. By his death and resurrection

he has vanquished sin, the devil and his whole dominion. Thus to worship the gods of this or any age is to bet on the losing side.

How does God in Christ require our loyalty? In which respects are we guilty of trying to serve two masters? Is it required to raise the banner for the Lord in every area of life? How strongly have the gods of this age affected your heart, your home, your church, your attitude to politics, labor unions, etc.?

THE OUTLINE

A. The reality of the covenant God. (vs. 1-16)

1. Many are the problems associated with this passage. We will let them rest and attempt to concentrate instead on the message. Remember the background against which Jeremiah prophesied. How had Judah's religious life deteriorated under Josiah and his successors? What political influences were at work? Do we tend to put more trust in political parties and programs today than in the Lord? Does trust in the Lord cancel our political interest and influence? Should we have a distinctive Christian political party, championing Biblical principles?

2. This section draws the contrast between God and the false gods. Note especially the literary pattern — first a description of the idols and thereafter a proclamation of Jehovah's greatness. Our English Bibles do not indicate this contrast so clearly. In each comparison the words are fewer and the contrasts sharper, until the climax is reached.

a. Idol gods are vain. (vs. 2-7)

Judah was busy imitating the nations. Fear prompted them to do this. Note how God challenges them. He reminds them that fear and dismay characterize the heathen who serve false gods.

Then follows a satire on the idols. Note esp. verse 5a. Here we should not translate: "like a palm tree of turned wood" but "like a scarecrow in a cucumber patch." Can't you hear Jeremiah sarcastically mocking both these gods and their worshippers? To be sure, they seemed so strong and influential. But the prophet says they are less than nothing. They add up to "zero." In what sense do modern gods add up to "zero?"

In contrast with this Jehovah is King of the nations. What does this mean? How does Christ exercise this sovereignty today? Should all nations recognize this? Will this produce a state controlled by the church? How should Christ be honored today by political leaders?

b. Idol gods are men's work. (vs. 8-10)

Here follows a description how men make their own gods. How are the gods of science, philosophy, etc. but human work? Why do you suppose Christians are so often afraid of scientific theories and advances? Should we be?

Note again the contrast. God is true. What does this mean? God is living. Of what comfort is this? While idols must be carried about, God's wrath causes the whole earth to tremble. In which sense are wars judgments of God? Is this sufficiently believed and preached today?

c. Idol gods are helpless. (vs. 11-13)

Jeremiah challenges Judah to ridicule these gods. They are actually helpless. They have made nothing. They shall also perish. Note how even in the past few decades men and nations repeatedly change their gods. Give examples. Show how each idol passes from the scene.

Now follows an ascription of power to Jehovah. Note how man's dependence on God is sketched. What does this say to us? How can we cultivate this true sense of dependence in ourselves, our children, our friends?

d. Idol gods are deceptive. (vs. 14-16)

Instead of producing strength and wisdom in their worshippers, they corrupt and deceive them. What is meant by becoming "brutish?" Compare with Romans 1:18f. Show how moral and spiritual sensitivities are blunted. How do the modern gods produce amoral and immoral lives? In contrast with this Jehovah binds the lives of his people to himself. Here is strong personal commitment and fellowship.

B. The righteousness of the covenant God. (vs. 17, 18)

Because God is the kind of God he is, severe judgment will now come upon the people who have forsaken him. The city dwellers are told to prepare for coming captivity. Which specific sufferings come upon them for their idol worship? What parallels can you draw with our day? Why is a godless nation always doomed to destruction? Are Canada and the U.S.A. godless nations today?

C. The response to the covenant God. (vs. 18-25)

1. The lament of the people. (vs. 19-22)

Here Jeremiah lay upon the lips of the people the proper response to God's message. Should all sermons today be "applicatory" in this sense? Who were the shepherds of the people? Did this include the kings? Who are our shepherds today?

2. The prayer of the people. (vs. 23-25)

Note again that the prophet puts these words in the people's mouth. He teaches them how and what they should pray. Discuss in detail the content of such prayer. What is the difference between personal and congregational prayer? Show how this prayer is concerned with the honor of God. May we pray for the destruction of other nations? How about the Communistic nations? What is meant by having devoured Jacob? Where and how is this done today? Can such nations prosper? Discuss this entire chapter and its message in the light of Christ's second coming and the end of world history.

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

GOVERNMENT MUST OBEY

Paul Harvey in a recent column writes, "The basic creed of totalitarian rule is that the state is the giver of rights. The state, therefore, cannot tolerate any authority higher than itself. Not even God." I think we agree that this is the basic cause of the oppression by the totalitarian state. It is also the reason why secular democracies tend to become oppressive, for they tend to be built upon the presumption that the state cannot tolerate any authority higher than we the people.

Civil government is necessary because there is a need for a central authority to draft rules and regulations that are in the best interest of all the people. Civil governments do not become oppressive because they have the right to regulate, but because they forget that civil government is under God and accountable to Him.

The prevailing theory of civil government is that the government exists by the consent of the governed and secures its just rights from the consent of the governed. In theory the governed have the right to regulate the power of the government but in practice they tend to forfeit this right. Since the powers granted by the people to the government, and those retained by the people to the government, and those retained by the people, are only a matter of expediency the loss of a few more powers does

not seem important. It is often less costly to submit to the loss of power than to resist; so, little by little, the people lose their powers. Then we find that William Penn spoke the truth when he said that people will be ruled by God or they will be ruled by tyrants.

The Bible theory of civil government is that governments must submit to the authority of God. The Bible teaches that both the governed and the government have divine rights. The civil government which the people choose has divine rights from God. In this sphere of the divine rights of civil government the people must obey for conscience sake. Also, when the government encroaches upon the divine rights of the people they must resist for conscience sake, irrespective of whether or not it is costly. They must never admit that a government which does not submit to the authority of God is a properly constituted government. They must also refuse to swear to support all the laws that such a government may make, since they can only support laws that are in accord with the laws of God. Thus in theory and in practice under a Scripturally constituted civil government the rights of the people are guaranteed and maintained.

Though a government which does not recognize the rights of God tends to become oppressive of the people's right it does not endanger

God's position. No government, not even the government of the United States, is big enough to evict God. Some people in the United States do not know this. Paul Harvey writes in the same column, "God, by design, is methodically being evicted from the United States."

"The government which He sponsored now denies Him its protection."

"He has been declared unwelcome in the schoolhouse. So-called 'civil-rights' agitators are now determined to remove His name from our coins, to deny Him sanctuary in Annapolis and West Point."

"Prayers which praise His name and seek His guidance in our Congress may soon be declared unconstitutional."

A government that finds no place for God and His authority is

headed for trouble. We read about it in the second Psalm where we are told that the idea man can evict God from government was born in the vain imaginations of man's sinful heart. Man's effort to evict God will end in fearful judgments.

"Why do heathen nations rage? Why do peoples folly mind? Kings of earth in plots engage, Rulers are in league combined;

Then against Jehovah high,
And against Messiah's sway,
Let us break their bands, they cry,
Let us cast their cords away.

But the Lord will scorn them all;
He will laugh who sits on high.
Then his wrath will on them fall;
Sore displeased He will reply:

Yet according to My will
I have set My King to reign,
And on Zion's holy hill
Mine Anointed I'll maintain.

His decree I will make known:
Unto me the Lord did say,
Thou art My beloved Son;
I've begotten Thee this day.

Ask of Me, and Thee I'll make
Heir to earth and nations all:
Them with iron Thou shalt break,
Dashing them in pieces small.

Therefore, kings, be wise, give ear;
Hearken, judges of the earth;
Serve the Lord with godly fear;
Mingle trembling with your mirth.

Kiss the Son, His wrath to turn,
Lest ye perish in the way,
For His anger soon will burn.
Blessed are all that on Him stay.

(Psalm 2)

—Covenanter Witness

Recovering the Reformation Hour²

by Dr. P. G. SCHROTENBOER

The sixteenth century Reformers recognized very keenly that they were engaged in a fierce spiritual battle. Recognizing the intensity of the struggle, they entered upon it, not without fear, but with unflinching courage. They saw therein a contest not merely between an evil church and Bible believing people, not just between Italians and Spaniards on the one side and Germans and other Europeans on the other. They knew that the forces of hell were grouped against them.

While traveling to the city of Worms to appear before the Diet, Luther received word through a messenger from his best friend, Spalatin, the elector Frederick's confidant. Spalatin warned Luther not to enter the city of Worms. Luther replied to the messenger, "Go and tell your master that even should there be as many devils in Worms as tiles on the house-tops, still I would enter it!"

The Reformers, it must be admitted, had a militant mind. When the archbishop of Treves said that Luther had offended by his preaching, Luther replied, "the gospel of Christ cannot be preached without offense." Knowing the meaning of the struggle, the Reformers spoke out boldly and clearly. And sometimes too harshly, but always in a way that they could not be misunderstood.

TOTAL COMMITMENT

The Reformation Christians understood that religion is no more than faith and larger than the institutional church. They began to see that the service which the Lord requires of men is far broader

than the ritual acts of worship. They saw that the far flung fields of life had to become a service of the Lord. Calvin accordingly established a university in Geneva.

A final characteristic we mention was the total commitment of the Reformation leaders to their Lord and their work. The words of Luther before the Diet of Worms still ring through the years. "Here I stand, I cannot do otherwise." The life of Calvin has been described as a sick man with an inexhaustible spiritual energy disciplining his ailing body. The attitude of his life may be summed up in the two mottoes attributed to him: Promptly and sincerely I offer my heart to Thee, O Lord, and, Coram Deo, before the face of God.

These were the ingredients that blended to make the Reformation. The Reformers had a conviction that the Lord God was on their side; they made God great and man small; He was the main tender of the fight. This gave them a firm reliance upon God. Listen to Calvin's words to King Francis: "For what is more consistent with faith than to acknowledge ourselves naked of all virtue, that we may be clothed by God; empty of all good, that we may be filled by him; slaves to sin, that we may be liberated by him; blind, that we may be enlightened by him; lame, that we may be supported by him; to divest ourselves of all ground of glorying, that he alone may be eminently glorious, and that we may glory in him?" (Dedication, *The Institutes of the Christian Religion*).

AFTER THE RAPTURE

And after that first fine rapture, the church fell on evil days. The seventeenth century did not make great progress in these tasks which the Reformers had set about to do. In the study of Scripture scholasticism set in. Churches became concerned to maintain orthodoxy but did not longer stress as keenly as before the living rapport of the believer with the Word of God. The confessions were maintained at all costs, but they often became largely just tests of orthodoxy, not the expression of a living faith. In the 18th century rationalism reared its deadly head. Human insight, to use a phrase of Immanuel Kant, became the source and norm of truth. In many minds Christianity was reduced to a natural religion. Humanism gained ground and the Christian faith retreated.

In reaction to the attacks of humanism and rationalism, Christianity withdrew into its shell. It still sang its songs and even made new ones. But more and more religion was limited to faith and worship. The world of learning and business was largely given over to human reason. Religion and life were separated. Faith retained the part of life where man was all by himself, or with like-minded people and the rest of the world was left to go by.

Even the church's singing and praise gradually made room for the voice of criticism. Instead of building one another up in the most holy faith, both within the church and without, man in the modern age followed the way of dissecting and tearing apart every

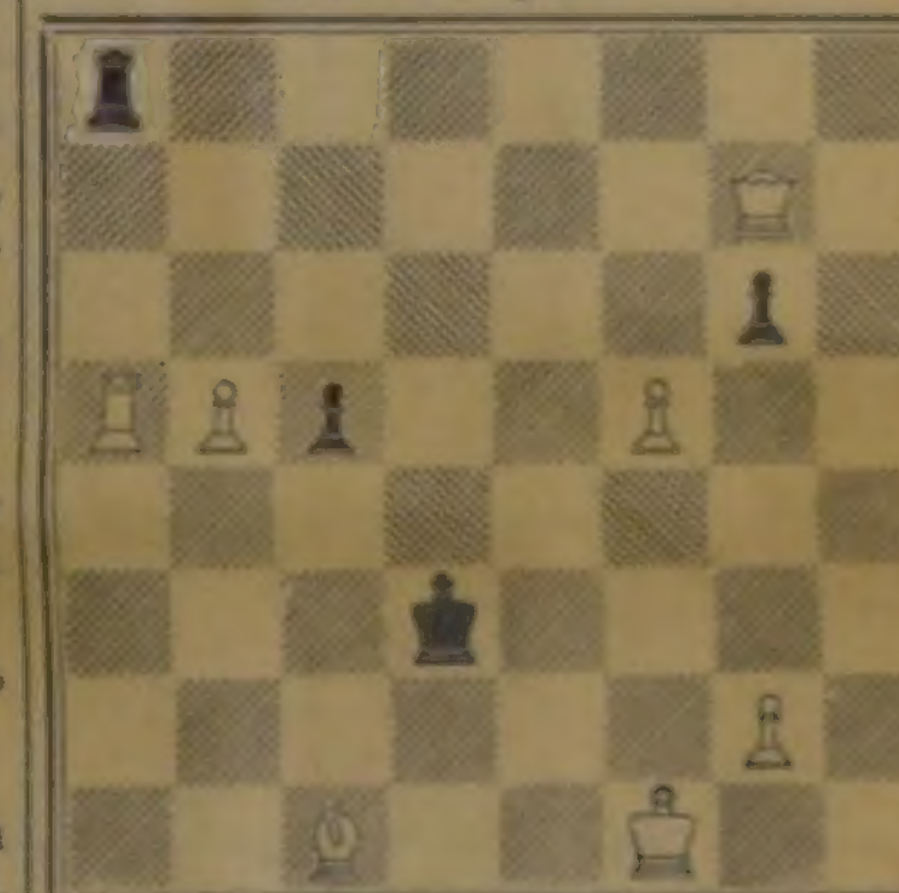
LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN NOVEMBER

No. 132

Author: H. Krekelberg
Black: 4 pieces

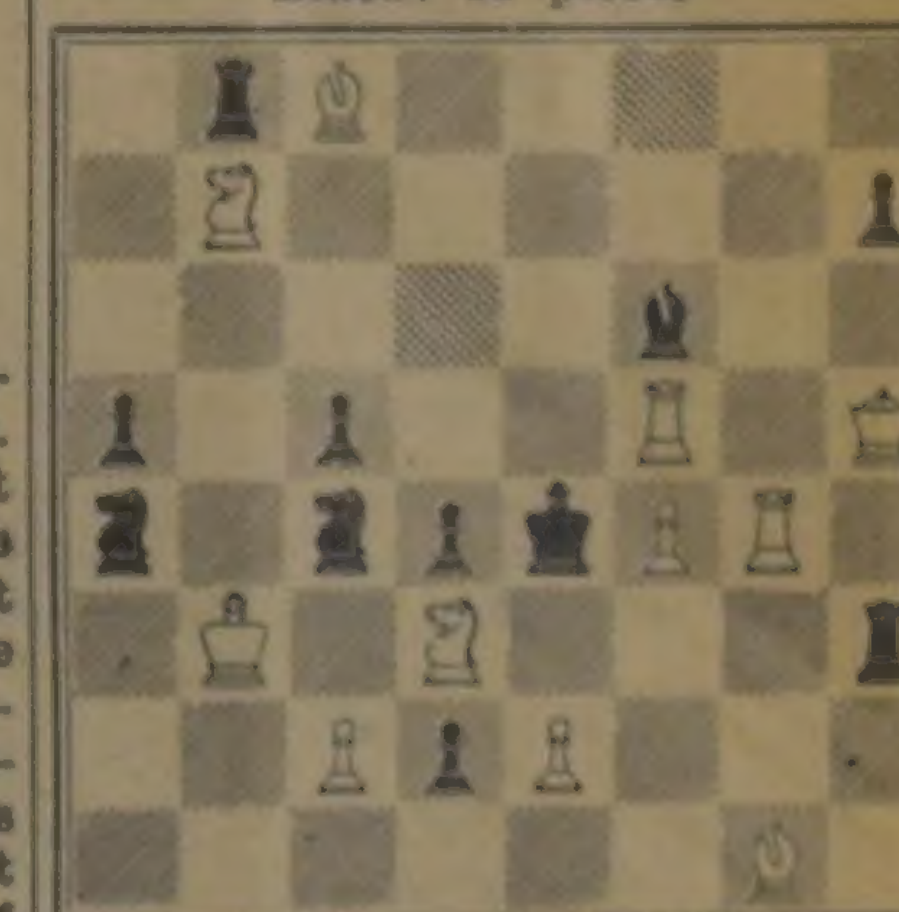

White: 7 pieces

White to play and mate in three moves (3 points).

No. 133

Author: J. Hartong
Black: 11 pieces

White: 11 pieces

White to play and mate in two moves (2 points).

NOTES:

1. We have two quite regular problems this time. I have checked them carefully, and did not find any possibility for substitute solutions. I do not think that these problems are very hard either. You certainly will enjoy them.

2. No. 132 is very interesting. The black King has almost all the freedom to go where he wants to go. Such a position in a problem is quite an exception. Because of the many possibilities there are a good number of variations. All of them should be indicated, plus key-move and threat.

3. No. 133 shows a fully different pattern. Notice the rectangle from QN8 via QN7 and QN3 to Q3 and R3. Both white Knights are precisely pinned. This should give you a clue. Indication of key-move and threat are sufficient.

4. The deadline will be published with the next series of problems in this month.

CAN YOU SAY, "NO!"?

(Continued from page 9)

such moral, or at times certain business disappointments.

All sorts of misery, disputes, and dissensions result from the fact, that people are altogether too soon personally offended.

They consider their existence to be threatened. They cannot rise above it to view as it were from a distance their own disappointments, so that they can calmly accept them. Accept them, as God has placed them on their way. Accepting them as a disappointment of course, but anyway as a disappointment of which they will have to accept many during their whole life.

And then there is another danger. If Georgie, who always craves sweets, does not eat sweets once in a while, leaving the cookies for what they are (perhaps because he doesn't feel like having any that day), he expects mother to praise him. Maybe mother will do it.

It is unwise for her to do so, although understandable.

Mother should not say: "Now you're Mommy's little darling, for not taking any cookies". Because that is not at all true. It is quite

normal for children not to steal cookies.

By this method people are brought up, who believe, that by not doing wrong things, they deserve extra praise, or an extra feather in their cap.

This is a type of consequence of the upbringing, which does not know how to say "no". And a dangerous consequence. These children and these types of people leave that which is evil, and then look back to see if they are receiving the necessary praise as exceptionally respectable citizens.

The wisdom of our forefathers was different. They claimed that if you did something correctly, and you "did well", through your offer, or mercifulness, or through dedication, then you must not look back. And that is true happiness.

In the first place to bear disappointments in understanding and love.

Secondly, to obey God, seeing in the commandments and laws, but to be blind for the future. To do well and not to look back.

And that is not something you learn in your youth, if you always get your own way in everything.

Canada's Mid-West: Tomorrow's Industrial Giant

Plastic, three dimensional model of oil-soaked Athabasca tar sands is studied by Dr. W. H. White, left, and Maurice Tims. Sands may bring second oil boom.

Crowded supermarket in Alberta is typical of growing retail trade spurred by bigger earnings stemming from increased manufacturing and productivity across the prairies.

Set squarely across the face of Canada, the three prairie provinces of Alberta, Saskatchewan and Manitoba form today the nation's fastest growing economic region. With 3,600,000 people sharing over three-quarters of a million square miles (a density less than five persons to the square mile), this vast stretch of North America has the resources to support ten, twenty — even thirty times its present population. Backed by

fabulous riches in agriculture, cattle and mineral reserves, the prairie provinces trio, united by geographic similarity, are building a regional interlocking framework of secondary industry which promises a future self-sufficient economy to rival any in the hemisphere. Steel, petro-chemicals, rocket fuels, concrete products, fertilizers, electronics, plastics and food packing — these are some of the industries that have boosted

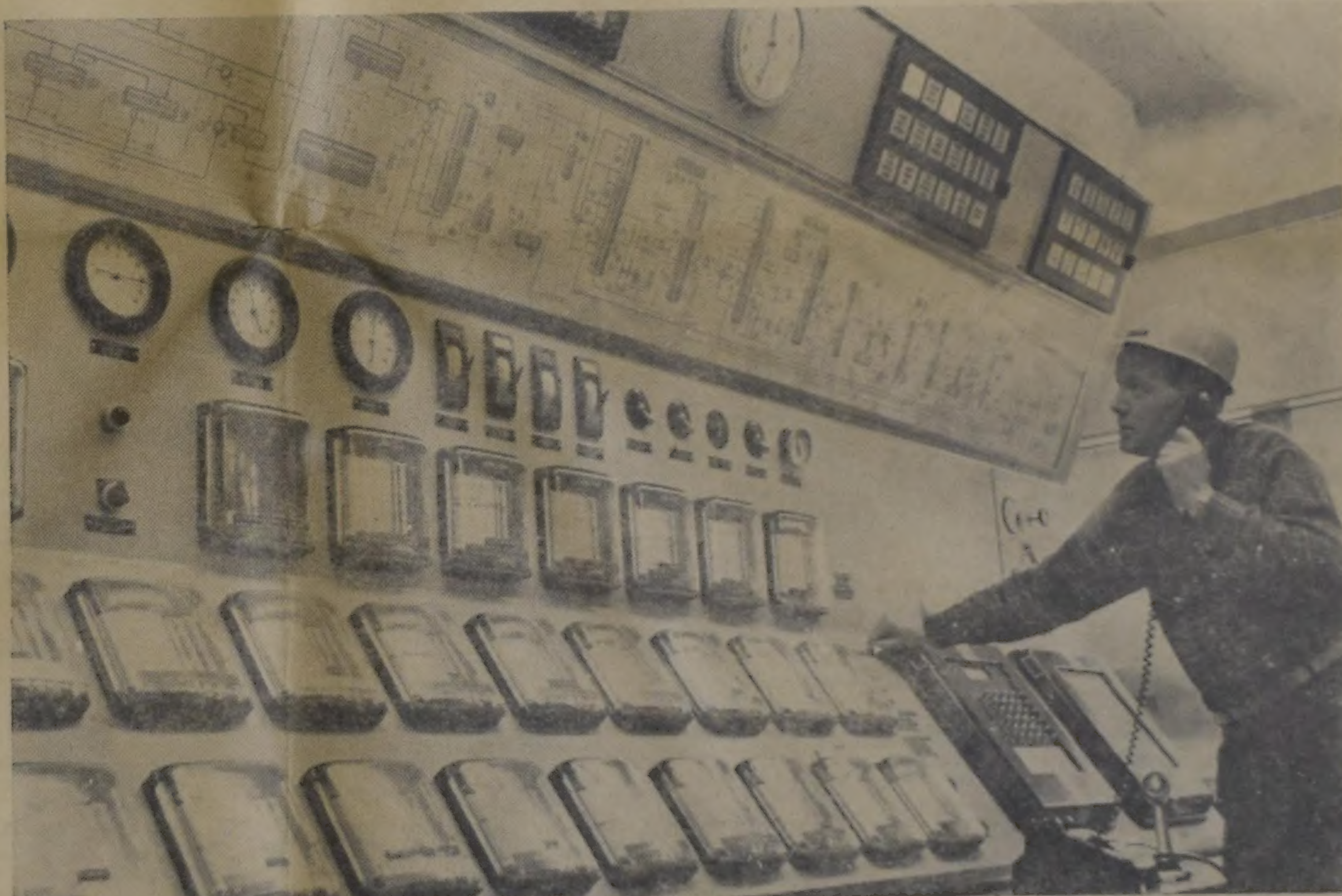
factory value of prairie manufactures hundred per cent in less than a decade to nearly \$3,000,000,000. From the saltwater shores of Hudson Bay in the east to the rugged foothills and snow-capped mountains 1,200 miles away in the west. Canada's three central provinces offer a land of contrasts, interests and opportunities second to none on the globe. Forests, rivers, lakes, spacious cities fast growing with room to

spare, rolling wheat lands golden in prosperity, oil fields bubbling with wealth, mines digging deep for riches — all borne along by the invigorating winds of overall growth. This land, endowed by fortune, is now being vitalized by man's industry. Foresighted thinking a few years ago, when prairie economic planning swung positively towards greater diversified resource development and secondary manufacturing is now pay-

ing off. As large as Mexico, the rich, sunny lands of central Canada have great mineral wealth, natural resources and an energetic population. Today, to a large extent, the prairie provinces are becoming self-sufficient in producing the complex tools of industrial progress. Tomorrow, they promise to become an industrial giant — a big, vibrant land with a matching economy.

Operator checks cylinders containing rare gas in Saskatchewan helium plant — one of Canada's newest exports.

Control panel of Petrogas Processing Ltd., a natural gas, sulphur and raw gasoline plant near Calgary.

Such modern plants as these make Canada the world's biggest producer of sulphur from natural gas.

Recovering the Reformation Hour

(Continued from page 10)

tenet of faith, dogma and portion of Scripture. In surveying the views on the Old Testament Prof. W. F. Allbright says that there is scarcely a part which has not been declared unreliable by one scholar or another.

In such a day as this, we celebrate the Reformation. It is the age of criticism, of the right of private judgment, of a democracy in which the authority of government derives from the consent of the governed, of a relativism which would accord to each and every viewpoint equal hearing, just so it does not call in question man's right to probe, criticize and decide in sovereign freedom what is right and wrong. It is a day which Nathan Glazer describes as given to malaise and exhaustion, when men generally do not know what constitutes a good society, much less serve it. In Detroit last

year, the traditional Reformation Day Rally was called a Festival of Faith, so that all denominations could participate. I say something is missing.

How can we recapture the Reformation spirit? How can it become a new society reforming force that will transform the church and the world? A force that will be felt in government, in science, in education, in the homes? In fact, everywhere?

We know that the Protestant Reformation was a mighty work of God. His spirit like the wind blows where He wills and is never subject to our beck and call.

Nevertheless, we need that same spirit which filled those men who were used so mightily by God. We need that same faith and motivation and obedience which characterized the lives and works of the Reformers of the 16th century.

A NEW UNDERSTANDING OF THE WORD OF GOD

We must therefore return to Scripture as the living Word of God. We must have done with the fallacy that all the ore has been mined from its depths, that all that can be learned of it further concerns the human side of Scriptures. With reverence and diligence we need to go to that Word and recognize it as the dynamic, life-conferring, life-transforming life-directing Word of Power. We need a new view of Scripture. Not that we should call into question its infallibility, its authority or its trustworthiness. No, but these characteristics do not exhaust it. We must go farther.

Traditionally Protestantism has held aloft the four great perfections of Scripture, its authority, its necessity, its sufficiency and its perspicuity. A fifth should be added: its POWER.

A power that accords to Scripture an authority to take man and hold him to account whether he recognizes it or not. A power which

is far more than a moral code. A power that leads, guides and directs, overtakes the wandering and corrects the erring.

A power that makes Scripture necessary not just to get reliable information about God and salvation but to live spiritually. It is the Word that giveth life. Its preaching produces faith. It is the Word which sets men free so they are free indeed. It is the Word which attaches us to Christ the Truth and opens up our minds to understand the whole creation. A power that defies mastering, even by careful study. A power that itself masters the man that lives by faith alone.

A power that not only makes the message perspicuous to human view, but is a light that enlightens our understanding. A power that removes the scales from our eyes and makes us see.

A power that makes the Word of God sufficient, not only to render human tradition unnecessary (although preaching is), but more especially to give man all he needs

to give meaning to all his pursuits. The Word of God is not bound. We must give a new and broader meaning to the sola Scriptura.

A RENEWAL OF FAITH AND CONFESSION

If we are to regain the rapture of the Reformation, we shall also have to learn to confess anew, both in creed and in work the faith by which we live. That Word that is not bound must itself bind our hearts to speak the truth of God. Knowing that God speaks to us in Scripture, we shall have to respond again to Him. The new recognition of the Power of the Word will move the tongues of men to articulate responsively to God what men believe.

It is not merely coincidental that the recent emphasis in the Reformed Community upon the power of the Word not just for the church and the life of faith narrowly understood but for all human action, has also brought into being new creedal expressions. This has happened in edu-

cation. This, we hope, will happen also in the area of statecraft. These are signs no bigger than a man's hand on the horizon but they give hope of great things to come.

And with the new speaking in tongues, not tongues that are hard to understand, but tongues that have been loosed, long closed by sin and shame — with the preaching in tongues will also come that vision of the totality and the unity of life. The Reformers saw this at times; Calvin most clearly of all. But it was an insight too great to be digested. As the authoritative power works in men's hearts, taking those hearts captive and opening the lips to speak of the greatness of God, the mind of man will respond to the larger tasks, his feet will traverse the wider fields, of government, social relationships and education and bring them all into captivity to Christ. This is the challenge of the Reformation today.

(Continued on page 12)

Recovering the Reformation Hour

(Continued from page 11)

And with this should also come the full commitment of heart. A commitment and dedication which will not be smothered. A dedication that will be as catching as the plague which ravaged Wittenburg when Luther lectured there and the students from all over Germany came to listen to his lectures on the Scriptures. More catching than the plague was the spirit of faith and truth. This is still the faith that overcomes the world.

THE ONGOING STRUGGLE

Let us not deceive ourselves. The rapture of the 16th Century Reformation came in the midst of struggle. In the travail of souls the believers found peace with God, although the eternal peace of many was sealed in blood. In

the open conflict of public debates before theologians and princes the lines were drawn and the errors were exposed. These things were not done in a corner. They took place before popes and cardinals, princes and kings.

Times have greatly changed. Superstition has greatly diminished. Blind obedience and faith has largely disappeared. The right of private judgment has manifested itself even in the Roman Catholic fold. But the enemies are still there and the forces against true Christianity are stronger today than at the time of the Diet of Worms. The world has learned much in the intervening centuries. The opposition is far more subtle and dangerous.

We might wish we had only to fight superstition and blind alle-

giance to an all powerful church instead of the relativism that claims that the most stubborn dogma of all religious faith is that I am right and you are wrong. Then humanism was an enemy of the church. Now the organized church has largely taken humanism to its own bosom. We might wish that our greatest enemy were the authoritarian church, rather than liberalism, which is deadly opposed to Christianity just because its cardinal position makes it wrong for man to subject his every thought in obedience to Christ, for *die Gedanken sind frei*.

The spirit of Erasmus, the humanist, was the spirit of neutrality. He was not made of the stuff of martyrs. In our age the area in which the spirit of neutrality rules is growing by leaps and bounds. Men speak loudly of the right of freedom of conscience, but they will not like Luther bind their con-

science to the Holy Scriptures. It looks as if Erasmus will still have the last word.

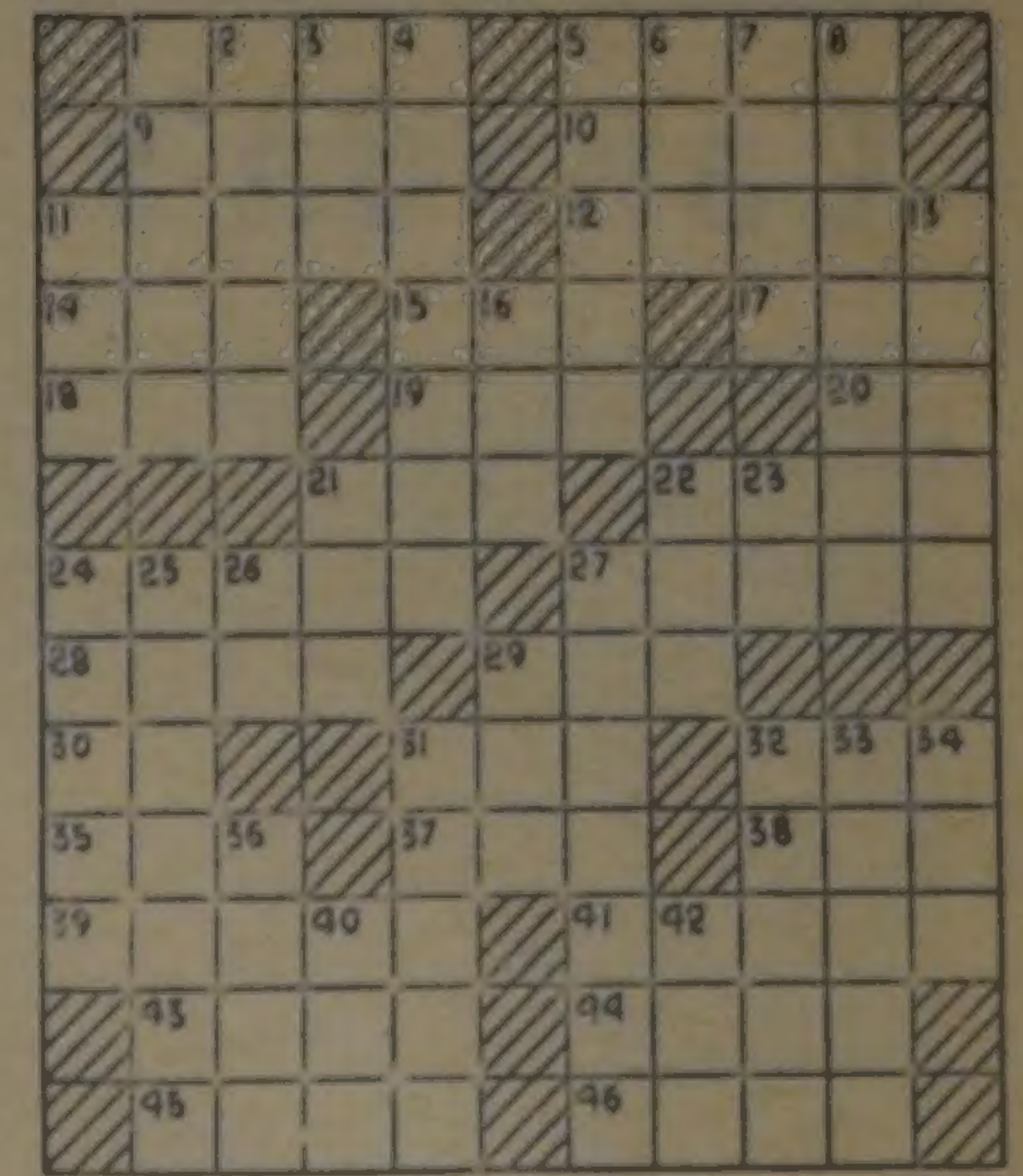
The opposition is formidable indeed. The whole spirit of the age says that it is not possible for us to regain the driving power of the Reformation. We are much closer to the time when it will be said: let him that is just remain just and let the filthy remain filthy.

But the Word of God is not bound. God's hand is not shortened that it cannot save, nor his ear heavy that he does not hear. Therefore the need of hour is the prayerful reliance upon God that recognizes the helplessness of man and the unsearchable power of God. Man's work faileth; Christ's availeth. Faith is still the victory that overcomes the world. God today calls men to confess the truth of Scripture. He blesses every effort done in obedience to Him.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

1. Bodies of water
5. Ready money
9. Fish
10. Eye of bean
11. Poetry
12. Send into banishment
14. Single unit
15. Born
17. Stir
18. Marry
19. Vehicle
20. Bushel: abbr.
21. Encountered
22. Clamorous
24. Lucid
27. Italian poet
28. Viscous
29. Guided
30. Indefinite article
31. A meat
32. A roving public vehicle
35. Printer's need
37. Open: post.
38. Candlenut tree
39. Bills of fare
41. Quick
43. Examination
44. Frozen deserts
45. Observes
46. Hardy heroine

DOWN

1. View
2. Having ears
3. Land measures
4. English philosopher
5. Applaud noisily
6. French town
7. Thin
8. Fish
11. Solemn promise
13. Give forth
16. Consume
21. Spring month
22. Youth
23. Ahead
24. Demand as due
25. Song-birds
26. Type measure
27. Fault
29. Lick
31. Inn-keepers
32. Sleeveless garments
33. Wrong as meat
34. Spoiled, as meat
36. Leg joint
40. Employ
42. High card

VOX POPULI

We are the hurrying, worrying souls;
And we are the fleet-footed fakirs on coals;
Yes, we are the fine, finny, swift-swimming shoals;
For we are the people of RUSH.

With light-hearted laughter to level the load;
And riot, and revel, and rum for the road;
And giggling, garrulous girls for a goad;
We give you a people of LUSH.

We mightily magnify sex in the state;
We learn about love, and we lust for it late;
We pander and pimp as we fashion our fate;
Behold us! A people of MUSH.

From morning 'til midnight we pound out the pace;
Through daylight and darkness—how frantic the race!
Now onward; now downward; no God and no grace;
Forever the people of CRUSH.

We pine and we plead at the entrance of ease;
We linger and lounge on the pathways that please;
We fumble and fall at the door of demise;
Now, we are the people of HUSH.

Paul T. Holliday

Ancient Vessel Found at St. Joseph's Island

Experts are examining a precious archeological treasure recovered this summer from Lake Huron, at St. Joseph's Island near Sault St. Marie.

This is part of the flat bottom of an ancient bateau, a craft which probably carried supplies to old Fort St. Joseph which stood on the island more than 150 years ago.

Found beneath a now disused canoe wharf at the fort site, the 23-foot-long section has arrived at Fort Malden National Historic Park at Amherstburg, Ont., to join the park's maritime collection.

It was discovered by an underwater search party from the Historic Sites Division of the National Parks Branch, assisted by an archeological team from the University of Toronto.

Until around the 1850s, French and British vessels of this type plied the continent inland water-

ways for more than a century. Powered by oars and a sail, they were 30 to 40 feet long.

Before a smaller section of one of these crafts was found in Lake Champlain in 1960, present-day historians knew little of their precise construction. This summer's Canadian find gives archeologists their best opportunity thus far to study the design and structural details of a bateau.

Built of oak and pine, this bateau was apparently about 30 feet long, seven feet wide and four feet deep. The salvaged section has a receptacle for a single mast, but no trace of the four sets of oars it probably carried. The square rose-head nails used in its construction are of a type employed about 1812.

Fort St. Joseph, built between 1796 and 1799 on St. Joseph Island, was the westernmost British strong point during the War of 1812. It was burned by the Americans in 1814 and never restored.

The bottom section of the bateau was found in surprisingly good condition, filled and covered with stones which may have formed a pier for the old canoe wharf. These stones, it is believed, preserved the bateau's remains from the destructive battering of the waves.

A stone breakwater was constructed to protect them further while they were being removed from the water.

The whole section then was placed in a plastic-lined pit and submerged for 10 days in a 50-per-cent solution of polyethylene glycol. This preservative remains in the myriad tiny spaces after the wood dries out, preventing it from cracking.

Also recovered in good condition was part of an old schooner dock, expertly constructed of dovetailed logs without using nails. Like the bateau section, this apparently had been saved from the waves by a covering of stones.

The intact portion of the dock measures 32 by 21 feet. The original structure was 32 by about 72 feet.

moved faster and faster, and the sweat broke out on her body, seeping through the back of her dress in a dark stain. She did not know it. When she came to the end of a row, she did not look up, but with downturned face, hurried on to the next. The hoeing was finished and she turned to the plants themselves, snipping off a dead blossom with her long fingers, twining a curling tendril of bean vine.

Jansie was waiting.

When the hissing noise began, she looked up, knowing that it had come. The hissing seemed to fill the world about her, and wonderingly, she looked at the sky. But there was no storm, only the cloudless blue of the summer afternoon.

She looked about at the prairie, but all was as usual, and the Blue Mountains were in the distance. The world was not being shaken.

But the hissing went on.

Jansie laid down her hoe, and waited.

Her eyes were drawn to the well across the road. And even as she stood, looking, the hissing grew to a rumbling and then to a roar. A great, thick, black column of oil rose with a living gyration, with a seeming slowness, higher than the heads of the men running away from the well — up — up — to hang, a swaying dark shaft, shining with a dark gleam in the sunlight, its feathery top higher than the top of the derrick.

Jansie stared at the phenomenon with startled eyes, then down at the running forms of men, at the hysterical excitement of Paw and Willie, who suddenly materialized before her.

"It's a gusher, Jansie, it's a gusher!" Paw's voice broke and squeaked on the shout. "We're a-gonna be rich!"

"Wheeee!" squealed Willie, dancing up and down before her.

Jansie looked at them with troubled dark eyes, then back again at the wild well, and then, last

ANSWER

to last week's
Cross Word Puzzle

There is a time, we know not when,
A point, we know not where,
That marks the destiny of men,
To glory or despair.

There is a line, by us unseen,
That crosses every path,
The hidden boundary between
God's patience and His wrath.

O, where is this mysterious bourne
By which our path is crossed;
Beyond which God Himself has sworn
That he who goes is lost?

How far may we go on in sin?
How long will God forbear?
Where does hope end, and where begin
The confines of despair?

An answer from the skies is sent,—
"Ye that from God depart,
While it is called today, repent,
And harden not your heart."

J. A. Alexander, D.D.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(60)

After awhile, she got up and dressed, fumbling impatiently with her own lameness. The night lights of the well across the road still gleamed and their shining was dulled by the brightening day. When she had dressed, Jansie stood by the window looking out, and her long hands, for once idle, were folded on the window sill before her.

The derrick stood tall against the sky, its harsh lines impertinent against the soft roll of the horizon. Behind it, in the distance, the Blue Mountains showed dark, their gentle curves broken and violated by the criss-crossing timbers. "You're an ugly old thing —" Jansie informed the well in her dry voice. "A-clanging and a-clattering over there all night long." She watched as a model-T sputtered to a stop beside the engine house, and a clean, overalled man got out, yawning and stretching. She watched, and somehow, the well seemed to be battering for her acceptance, to be making some demand of her, to possess a wilfulness of its own.

A dark figure moved about on the platform beneath the tower of the derrick, and the dry thump of tools came through the stillness. Still, Jansie stood watching.

The morning grew, and activity increased. A driller came out, rolling down his oily sleeves and dangling an empty lunch pail on three fingers. He passed a few words with the clean-overalled man, and each went his way.

It was morning.

As Jansie turned away from the window, the still mustiness of a night-deadened house met her. Here I am, she thought quietly, like this shanty, old and about to fall down. She went to the bureau and stood, gazing at her own reflection in the wavy mirror. For a long moment, she stood, staring with an unaccustomed concentration at her own face, studying it with unillusioned eyes. "It's been a long time," she said aloud, half in prayer and half in soliloquy, "It's been a long time in this ugly place!"

She looked about the room, thinking of Annie and Joe, and even of Chris, as a part of the memories now. She looked at a half-finished roll of her lace, and her eyes were indifferent. The years stretched ahead, with an endlessness of being, ugly and dull, and with only a foolish old man and a half-wit boy. "Ain't You about through with me?" she asked again.

But, like the relentless tread of destiny itself, morning moved in on the world. Broad day was throwing conquering fingers of light across the prairie, threading ribbonlike between the beams of the derrick, gilding Jansie's wall. No matter how wide the reaches of darkness, no matter how weary the watches of the night, morning came, and with it, work to be done.

Jansie sighed, and, picking up her comb, withdrew her inner attention from her own image in the glass and absently combed her hair. She pressed the strands into their places with steady fingers, and her face, as she turned toward the kitchen, was composed and usual.

Morning had come.

The day marched on, with its quota of seconds and minutes and then of hours.

Jansie did her work, quiet in the accepted ways of habit, moving about the shanty with her usual

tread. But even stupid Willie sensed a strange, new thoughtfulness within the crippled woman, and his queer, half-wit perceptions quickened to resentful realization. "What's a matter with you today, Jansie?" he demanded once. "What you getting ready for?"

Jansie paused in her work and stood for a moment before she answered, her face somber with thought. "You, Willie!" she said with only a shadow of her old sharpness. "If anything was to happen to me, you'd better be a good boy for Paw. It'd make it easier for you."

Willie shuffled uncomfortably. "Ain't nothing going to happen to you, Jansie," he said crossly, and there was a thin blur of fear across his childish voice. "You got to take care of Willie. Paw ain't no good."

Jansie shrugged and turned away with something like resentment in the set of her crippled shoulders. "Paw's all right," she said almost defensively, as if she were arguing more with herself than with the stupid boy. "You'd get along all right, both of you."

Unconvinced, and not understanding, Willie shambled away to the out-of-doors, leaving the crippled woman to her thoughts.

Presently, she finished her housework and went outside, too. There was within her some vague will to get her garden in shape. Outside the smithy door, she paused in the bright light of the morning sun, her face quiet toward the distant hills. The garden lay at her feet, thrifty and growing, its neat rows brighter than usual this year with more flowers. Driven by some inner compulsion, Jansie had planted flowers with lavish hands in the early spring hours, pinks, and marigolds, phlox and bachelor buttons. They made a brave array there in the sunlight.

But in her heart, she was telling them a misty goodbye. She picked up her hoe, and moved with slow feet down the small rows working the soil, uprooting a weed now and then, and praying a little. "I reckon You can see how little I got to live for, now that Chrissie is settled," she argued softly. "You can see," she paused, and her hands were still on the hoe handle. "You can see how it would be better for — even Chrissie, if — I was to go on. Then, she wouldn't owe nothing to the likes of us Sanders. She'd really be free." She bent again to her work. "I just can't see myself going down there to that fine house of them fine people and watching Chrissie get married. Me and my hunched back and my poor, trashy ways. YOU can see that," she muttered, almost in the tone of scolding Willie. "And You know Chrissie is too loyal to leave me out of her wedding. I reckon it's up to You to wind things up for me — right away, too," she added crossly.

And as she inched along, her hoe busy and light between the phlox and the onions, she knew that her determination and her petition were answered. A new sense of assurance came over her, and it was as if she heard a physical voice, answering. Her prayer was answered, she was sure of that.

"Well, thank You," she said quietly, "I was sure You'd see what I meant."

She went on working, not even wondering when and how the Call would come, so certain was she of its coming. That was all that mattered. She'd be ready.

The sun rose higher, and began its drooping from the peak of the sky. Still the crippled woman worked on in her garden. It was a waiting, and, as she waited, she worked. Row by row the dirt was turned and smoothed and made neater. Inch by inch the busy hoe did its work.

Neither R.P. nor Willie came home for lunch, and Jansie scarcely noted their defection. Her hands

of all, she looked down at the garden at her feet. The smiling flower faces were sprinkled with small, dark globules of oil.

"You know good and well," she muttered resentfully to the Almighty, "That that ain't what I meant!"

And with that remark, she laid down her hoe and turning, marched into the house.

It was hot for September. Jansie shuffled from stove to table and back again, and, early in the day as it was, the beads of sweat gleamed on her upper lip. "I do declare," she said in a sort of conversational propitiation to R.P. and Willie, "It's so hot, I could almost wish that the summer would go ahead and end, and let the fall come on, much as I like summer."

Willie grinned in foolish acceptance of her friendly tone, but R.P. was not to be so easily mollified. He hunched lower over his plate and worked his bacon between his new false teeth with careful motions. "Don't you go and be trying to act like they ain't no hard feeling between us this morning, Jansie." He glared across the dim little kitchen at the crippled woman, "You ain't been doing me and Willie right, and you know it!"

Jansie came over to the table and set down a platter of eggs. Then, drawing up a chair, she reached for her own plate. "All right, Paw," she said with an air of patience, "How much do you want this time?"

R.P. evaded the direct question, and came at her from another angle, his sense of grievance unsatisfied. "It ain't fair," he said plaintively, "Even if that lawyer did give you the rights over us about our money, it ain't fair for you to be so stingy with it!"

Willie looked up from his eating, his face hopeful, and nodded vigorous agreement.

(To be continued.)